

Cazuri speciale în pastorația preoților de caritate

I. Preot Theodorescu - Posea Cosmin Cristian Spitalul Clinic de Urgență „Sfântul Ioan”

Activitatea preotului de caritate într-un spital, deși din anumite puncte de vedere poate părea mai simplă ori mai ușoară decât cea a preotului de parohie, este de multe ori mai complexă și mai solicitantă din mai multe motive:

- nenumăratele suferințe la care este părtaș, și nu doar cele ale bolnavilor, ci și ale membrilor familiilor acestora;

- puținătatea și superficialitatea credinței multora din cei implicați în actul medical (bolnavi, familiile lor, personalul medical) dar și a celorlalți colegi din personalul nemedical, care sunt, laolaltă, păstoriții preotului de caritate

- atitudinea ostilă față de preot, față de Dumnezeu, sau față de Spovedanie și Împărtășanie, cele din urmă fiind văzute ca pregătiri pentru moarte, sau mai rău, ca și elemente ce provoacă ori grăbesc moartea

- depersonalizarea actului medical și superficializarea și sărăcirea relațiilor interumane dintre toți cei implicați în diferite acte medicale, de la o banală injecție sau perfuzie, până la operații complicate sau tratamentele îndelungate

Sintetizând, preotul de caritate este chemat să depună mărturie despre iubirea lui Dumnezeu prin viața sa de dăruire, dar și prin cuvântul său de mângâiere, de învățătură, de încurajare sau, uneori, chiar și printr-o blândă muștrare.

Dificultatea slujirii sale rezultă din faptul că mediul și împrejurările în care el își desfășoară activitatea sunt adeseori prea puțin prielnice pentru creștinii noștri căldicei, pentru ca ei să poată simți iubirea lui Dumnezeu. Și nu doar cei bolnavi au nevoie să o simtă, pentru a putea vedea în boală purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care și pe cele rele le poate întoarce spre bine, ci toți cei aflați în jurul bolnavului au aceeași acută nevoie să simtă iubirea divină față de ei, pentru a-i îngriji pe cei suferinzi cu aceeași neîmpuținată iubire.

Cazurile deosebite ar fi, în primul rând, cele în care prin noi, ca slujitori ai Domnului Hristos, dar și prin păstoriții noștri, dragostea lui

Dumnezeu devine transparentă și lucrătoare spre mântuire în sufletele tuturor; acestea ar fi cazurile în care *vidul* sufletesc dintre oameni se umple fiind înlocuit de sentimentul de frățietate și de solidaritate, ce poate nu doar să ne unească, ci și să ne susțină și să ne întărească reciproc.

Astfel, am putea defini un *caz special* un caz în care am reușit să stabilim cu păstorii noștri o legătură sufletească aparte, în care este prezentă și lucrătoare iubirea lui Dumnezeu și care nu rămâne fără urmări ziditoare; un caz în care am putea spune, ca și Sfântul Apostol Pavel, că *deși sunt liber față de toți, m-am făcut rob tuturor, ca să dobândesc pe cei mai mulți... Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc; tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să mântuiesc pe unii.* (I Cor. 9, 19, 22). Bineînțeles că nu putem avea certitudinea mântuirii celor pentru care am mijlocit înaintea lui Dumnezeu sau a celor pe care i-am ajutat să se întoarcă la Hristos și să sporească în comuniunea cu El prin Sfintele Taine ale Spovedaniei, Împărtășaniei și Sfântului Maslu, dar avem nădejdea mântuirii lor.

Cazuri speciale le-aș vedea, așadar, nu atât pe cele care doar ne impresionează afectiv, prin încărcătura lor emoțională, cât pe acelea care ne ajută să descoperim lucrarea lui Dumnezeu în noi, cu noi și prin noi, spre slava Sa și a noastră mântuire. Tot cazuri aparte, ce ar merita să fie luate în discuție, sunt și intervențiile chirurgicale care țin de domeniul bioeticii, cazuri pe care le putem întâlni în activitatea noastră pastorală, și față de care ar trebui să avem un punct de vedere comun.

O încercare de clasificare a cazurilor speciale

Consider necesară o astfel de clasificare pentru că ea oferă câteva direcții pe care preotul de caritate le poate avea în vedere în lucrarea sa pastoral-misionară

1) *Cazuri ce pun în lumină colaborarea preotului cu familia sau cu personalul medical.*

- cazul bolnavului ce și-a revenit ca urmare a rugăciunilor stăruitoare ale soției sale și care a primit apoi Sfintele Taine (fiind socotit inițial în moarte cerebrală).
- cazul bolnavului care a suferit o operație foarte complicată și foarte riscantă, și care s-a însănătoșit în urma credinței soției, care s-a rugat mult la căpătâiul lui, dar și în biserică, și care s-a spovedit și ea, ca și soțul său, pentru prima dată, la spital. Impresionantă pentru mine a fost și nădejdea, vecină cu disperarea, aș îndrăzni să

- zic (căci situația ei materială ar fi devenit extrem de precară dacă soțul – de fapt concubinul ei – ar fi murit), nădejde neclintită că tovarășul ei de viață se va face bine; nădejde cu care s-a spovedit mai întâi și, mai apoi, a participat la Sfântul Maslu și la celelalte rugăciuni pe care le-am făcut atât în secția ATI unde a zăcut mai multă vreme cât și în sfânta biserică, pentru vindecarea acestuia.
- cazul unui bolnav ortodox ce a acceptat să se spovedească și să se împărtășească, ca urmare a vizitelor pe care i le-am făcut, dar și în urma rugăciunilor pe care i le-a citit o asistentă – rugăciuni pe care i le-am lăsat, cunoscând-o ca o persoană foarte inimoasă – dată fiind atitudinea inițială a dânsului, de ostilitate, atât față de prezența mea, ca preot, cât și față de ideea de a se spovedi și împărtăși.
 - nenumărate cazuri în care am putut face spovedania cu ajutorul unui membru al familiei care l-a ajutat pe cel bolnav să răspundă la întrebări.
 - cazul unei bolnave ce făcea dializă la spitalul nostru și pe care am putut să o spovedesc și să o împărtășesc în mod regulat datorită implicării soțului și mai cu seamă a fiului acesteia, care mi-au devenit și dâșii fii duhovnicești (fiul s-a cununat la bisericuța noastră, înaintea morții mamei sale, iar după moartea dânzei, eu împreună cu soția mea i-am botezat copiii; acum îl așteaptă pe al III-lea, pe care, dacă e băiat, îl vom încreștina cu numele Matei)
 - cazul unei doamne ce a suferit un accident de mașină foarte grav, cu multiple fracturi, și care a suferit mai multe intervenții pentru a i se reface bazinul, fiind spitalizată o perioadă îndelungată; după ce s-a spovedit și s-a împărtășit, s-a pus pe picioare, lucrează de ani de zile și, mai mult, l-a ajutat pe tatăl ei, în vârstă și grav bolnav, să accepte să i se facă slujba Sfântului Maslu, prilej cu care s-a și spovedit, pentru prima oară în viață. A doua zi, acesta s-a împărtășit, trecând la Domnul după doar câteva zile.
 - cazul soțului unei bolnave internate la spital care s-a spovedit și s-a împărtășit înainte să moară; după moartea soției, dânsul s-a spovedit la mine, pentru prima dată, după foarte mulți ani și, de atunci, a continuat până azi să vină să se spovedească și să se împărtășească în mod regulat
 - cazurile mai multor creștini ce trăiseră necununați și pe care i-am cununat în biserică sau chiar în spital

2) Solidaritatea preotului de caritate cu personalul spitalului:

- spovedirea și împărtășirea unor colegi din personalul spitalului sau a unor rude apropiate ale acestora, când acestea erau internate în spital
- prohodirea și înmormântarea unor colegi din personalul spitalului sau a unor rude apropiate ale acestora, care au răposat în spital
- cazul unui medic foarte grav bolnav ce a acceptat mai întâi ca, împreună cu un confrate, să facem pentru dânsul Taina Sfântului Maslu, după care și-a dorit să se spovedească pentru prima dată în viață și să primească, apoi, Sfânta Împărtășanie; toate acestea datorită credinței și rugăciunilor asistentei dânsului care m-a invitat de mai multe ori să fac slujba Sfeștaniei în cabinetul domnului doctor – slujbe la care dumnealui a participat mai întâi cu reticență, dar care și-au vădit mai târziu efectele binecuvântate
- cazul unei domnișoare doctor foarte credincioase care, la puțină vreme după ce s-a pensionat la limită de vârstă, a revenit, de data aceasta ca pacientă; am încercat să-i fiu aproape, și înainte și după operația foarte grea pe care o avea de făcut, spovedind-o și împărtășind-o mereu, în spital, până când a trecut la Domnul.

3) Cazuri ce țin de domeniul bioeticii: operațiile de slăbire (scurtarea intestinului subțire, inelul gastric, sleeve-ul gastric)

- pacientul operat de două ori pentru scurtarea intestinului subțire, care după prima operație și-a revenit cu greu, iar după a doua, organismul său nu a mai rezistat, trecând la Domnul după o lungă și grea suferință
- maica operată pentru a i se scoate inelul gastric și căreia i-a fost scos tot stomacul
- doi pacienți care s-au vindecat după ce s-au spovedit, închizându-li-se fistulele cu care rămăseseră în urma operațiilor de sleeve gastric pe care le suferiseră

4) cazuri impresionante:

- tânăra bolnavă de cancer ce a mers să-și susțină examenul de licență, deși era foarte grav bolnavă și care a răposat la scurt timp după absolvirea facultății
- tânărul care a suferit luni de zile pe patul spitalului și care a trecut la cele veșnice într-o zi de mare sărbătoare, de Întâmpinarea Domnului

- bolnavi care au amânat spovedania și împărtășania și au murit nespovediți și neîmpărtășiți
- o tânără catolică ce a refuzat orice dialog și orice sprijin duhovnicesc, inclusiv acela de a chema pentru ea un preot catolic
- colegi din personalul medical care au răposat fără să fi fost spovediți și împărtășiți
- cazul unei creștine care a preferat să fie abandonată de familie în spital, decât să-și părăsească credința ortodoxă
- cazurile unor creștini care nu au putut primi dezlegarea de păcate și Sfânta Împărtășanie pentru că nu au vrut să-i ierte pe cei care le-au greșit
- o pacientă care a refuzat să se spovedească și s-a externat având o fistulă tot în urma unei operații de sleeve gastric, și pe care am reîntâlnit-o tot nevindecată și tot nespovedită.

În loc de concluzii

Acestea sunt doar câteva dintre multele *cazuri* care m-au marcat sufletește; dacă n-am reușit o prezentare mai amănunțită a trei dintre ele, este pentru că nu știu care dintre acestea *ar merita mai mult* să le am în vedere. Ele sunt vii în amintirea mea, așa cum vii sunt în inima mea și toți cei pe care am avut bucuria să-i cunosc și să-i ajut, sper, nu doar după umila mea puțință și sărăcăcioasa mea știință, ci după mila și darul Bunului Dumnezeu, Care pe toți ne iubește și Care nu are pe nimeni de pierdut...

II. Preot Oproiu Ștefan

Spitalul Clinic de Urgență „Sfântul Pantelimon” - București

1. O tânără de 21 de ani, internată în Ajunul Crăciunului, pe 24 decembrie, 2008, cu Anevrism (în comă profundă), însărcinată în luna a –VI-a. Încă de la început s-a pus problema întreruperii sarcinii, cei mai mulți au fost de acord pentru acest lucru. Însă, la insistențele familiei, influențată de asistenta șefă, D-n Ilie Laura, s-a hotărât menținerea bolnavei pe aparate cât mai mult timp cu puțință. Printr-o îngrijire exemplară și o luptă pe viață și pe moarte cu boala, s-a reușit ca pacienta să intre în luna a –VII-a de sarcină, fiind încă în coma, dar cu copilul încă viu în pânțece. După investigații serioase, s-a hotărât intervenția pentru a fi scos copilul prin cezariană. Am însoțit-o spre sala de operație pentru a fi cât mai aproape de copil, urmând ca imediat după naștere să fie botezat, medicii nefiind siguri dacă va trăi. Asistenta șefă de la Terapie Intensivă, urma să fie nașa. Nu a trecut mult timp și am auzit primul

scâncet al copilului; era o fetiță: SANDA. Imediat, când a fost posibil am botezat-o. Era un copil normal, care a început să crească și să mănânce mai bine decât cei cu mame sănătoase. După un timp a ieșit și mama din comă.

2. Anul acesta, prin luna Ianuarie, mergând la Terapie Intensivă, pentru un caz, am fost întrebat pe hol de o tânără dacă o mai cunosc. După ce m-am uitat bine la ea, i-am răspuns că nu o cunosc. Avea cu ea și o fetiță de doi anișori. Mi-a spus cine este și că a venit cu fetița ei să o vadă pe nașa, adică pe asistenta șefă, care o botezase pe cea mică. Această minune s-a mai repetat o dată, acum, văzând-o în viață și pe mamă și pe fetiță. Medicul șef de la maternitatea "Dr. Geogeta Sardescu", trimite frecvent părinți, ai căror copii se nasc cu probleme de sănătate, la biserica spitalului pentru a chema preotul ca să-i boteze.

3. Am fost chemat la un copil care era ținut de o lună de zile pe aparate, fiind născut prematur. Nu mergea bine deloc. Am fost chemat însă foarte târziu, aproape în ultimul moment. Când am ajuns, medicul îl ventila, făcându-mi semn fără să vadă părinții să mă grăbesc, căci, dacă se oprește din ventilație copilul moare. Am oficiat slujba botezului în caz de urgență. Medicul a fost nașul copilului. Am plecat foarte repede, așa cum venise-m, neavând voie să stăm foarte mult în acel spațiu.

A doua zi au venit părinții copilului în biserică pentru a se închina. Au spus că acum s-a schimbat situația și că e mai bine. Tonul lor nu m-a făcut însă să cred că trăiește copilul. Vorbeau ambiguu și pentru moment am crezut că, ei spun că s-au liniștit prin faptul că, copilul a murit botezat și pentru că nu mai sunt nevoiți să spere în lucruri care nu se pot întâmpla. Dar, din următoarea frază m-a făcut să înțeleg că, trăiește și că este bine. Am fost să-l văd a doua zi. Își schimbase culoarea feței și semăna din ce în ce mai mult cu un copil hotărât să trăiască.

S-au născut doi copii; erau gemeni și aveau amândoi ceva probleme cu plămâni, aceștia fiind puțin dezvoltați. Bineînțeles că am fost chemat să-i botez. Erau foarte frumoși, fiecare având câte 3,2 kg. După botez, aceștia au început să intre în normal, beneficiind și de o îngrijire medicală corespunzătoare.

Astfel de cazuri au un efect extraordinar asupra părinților.

III. Preot Cucu Eugen

Spitalul Clinic de Urgență „Bagdasar – Arseni”- București

Spitalul „Bagdasar-Arseni” se prezintă ca cel mai mare spital de neurochirurgie din țară, având 5 clinici cu profil neurochirurgical, unde

zilnic se efectuează operații de mare complexitate de înlăturare a unor tumori cerebrale sau spinale, hernii de disc, microchirurgie vasculară, traumatisme craniene și medulare, etc. Majoritatea celor care urmează să suporte o asemenea complicată operație îl au în minte și pe buze pe Dumnezeu și alături de membrii ai familiei prezenți și cu siguranță și cei de acasă, se roagă pentru reușita intervenției chirurgicale. De asemenea, și medicii chirurghi (nu toți, dar mulți dintre ei) nu se sfiesc să spună, mai cu seamă membrilor aparținători „Dacă și Dumnezeu vrea, operația va fi un succes”. Totuși sunt situații de mare complexitate când ei înșiși (medicii) se declară învinși, încercând verdicte pe care puterea lui Dumnezeu le-a infirmat în următoarele zile și săptămâni. La prima vedere, judecând după litera cărții, a experienței profesionale și a stării generale a celui în suferință, se poate spune că era argumentat sumbrul prognostic, însă se vădea o slabă credință că Dumnezeu ar mai putea face minuni. Și totuși minuni s-au întâmplat. Voi relata câteva cazuri deosebite în care, deși medicii aproape își spusese ultimul cuvânt, pronia lui Dumnezeu a hotărât altceva.

În luna octombrie a anului 2005 a fost internat, în urma unor investigații, un tânăr de 22 de ani student la Politehnica din București cu un diagnostic care face să ți se ridice părul: tumoră de trunchi cerebral, foarte probabil malignă. S-au făcut toate pregătirile preoperatorii și în data de 13 noiembrie la ora 9 a intrat în blocul operator. Operația, programată să dureze 4 ore a durat mai bine de 6 ore, datorită unui incident despre care am aflat în după-amiaza acelei zile: o hemoragie care nu putea fi stopată și care făcea imposibilă abordarea tumorii. În momentul în care operatorul principal decidea că intervenția nu poate continua și dădea indicații pentru abandonarea operației, ca prin minune, dintr-o dată, hemoragia a încetat. Mama, în acest timp, se ruga în paraclisul spitalului, în fața icoanei Maicii Domnului. După mai bine de 6 ore, tânărul este dus în secția de Terapie Intensivă și rămâne în comă, în ciuda tuturor eforturilor medicale, timp de 5 săptămâni. În toată această perioadă, mama, tata, fratele, sora s-au rugat continuu, iar la căpătâiul lui Aurelian (cel în suferință) am slujit în câteva rânduri împreună cu pr. V. Jugănarul de la biserica „Sf. Gheorghe” – Capra, Taina Sf. Maslu. Verdictul doctorilor însă a venit pe 17 decembrie: nu mai este nimic de făcut; în câteva ore se va declanșa o pancreatită acută și totul este terminat. Așa spuneau analizele, așa spuneau cărțile, așa spunea experiența medicilor. Dar Dumnezeu nu a fost de aceeași părere. Nu numai că nu s-a declanșat pancreatita, dar a doua zi spre ora prânzului tânărul Aurelian a ieșit din starea comatoasă, făcând ca personalul aflat

în acel moment în secția de Terapie Intensivă să-și facă semnul crucii. Au urmat săptămâni de recuperare, ședințe de chimio și radioterapie și important pentru mine, n-au neglijat nici o clipă a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru ceea ce aproape nici ei nu mai sperau. Acum, Aurelian Bogza și-a terminat studiile întrerupte și a rămas alături de Dumnezeu, chiar fiind angajat la biserica „Sf. Gheorghe” – Capra din cartierul Pantelimon.

O altă situație absolut de relatat s-a întâmplat în anul 2008. Un preot din Câmpina, Ionuț Butoi, a fost adus de la Constanța în Urgență, unde i s-a diagnosticat, în urma unui nefericit accident, o fractură cervicală cu paralizie totală, iar verdictul a fost: stare generală alterată grav, moarte iminentă. De la câteva ore câte au opinat medicii că va trăi au trecut câteva zile și, atunci s-a hotărât încercarea unei intervenții chirurgicale de mare risc, iar operatorul principal, un nume cunoscut nu numai în țară în traumatisme medulare, dr. Florin Exergian, le-a spus membrilor familiei (eram de față) că oricum, dacă Dumnezeu va vrea ca el să trăiască, va trăi, dar de mers pe picioare nu va mai putea merge niciodată. Operația a fost laborioasă și ce și-a propus chirurgul a realizat cu „amendamentul” spus înainte de a intra în sala de operație: „Nu va mai putea merge niciodată!” Au urmat săptămâni chinuitoare de recuperare, iar la jumătatea lunii noiembrie pr. Ionuț Butoi a plecat acasă la familie, la cei doi copii, în cărucior, dar cu speranța recuperării totale, deși prognosticurile specialiștilor erau dintre cele mai sumbre. Părintele a continuat cu rugăciunea și cu munca de recuperare individual. În luna aprilie 2009 primesc un telefon, iar părintele îmi spune că este jos în curtea spitalului și a venit pentru un control programat la dr. Exergian, chirurgul operator și autorul primului verdict. Am coborât să-l întâmpin gândindu-mă că a venit însoțit și, evident, în cărucior. Nu mică mi-a fost uimirea să-l văd pe părintele coborând de la volanul mașinii personale, fără măcar să se sprijine într-un baston. Am plecat împreună spre cabinetul doctorului (e adevărat, cu pași mai înceți), dar important că mergea pe picioarele sale fără nici un sprijin. Când ne-a văzut dr. Exergian intrând în cabinet și-a făcut o cruce largă și a spus, adresându-mi-se: „L-a iubit Dumnezeu, părinte! Pentru mine era un om salvat de la moarte dar infirm pe viață.” Dumnezeu a vrut ca părintele Ionuț Butoi să slujească încă ani mulți.

Am să vă relatez o altă situație cu care personal m-am confruntat, care situație s-a mai repetat de câteva ori. În anul 2003 (toate acestea mi le-a notat spre neuitare, pentru mine) a fost adusă cu elicopterul în stare de comă profundă, o fetiță de 11 ani din județul Mureș. Suferise un grav

traumatism cerebral, în urma unui accident de circulație, iar medicii, după câteva zile de luptă cu moartea, în urma unor teste riguroase (care de altfel fac obiectul unor protocoale medicale) au declarat-o pe fetiță în moarte cerebrală, activitatea celorlalte organe fiind susținută artificial. Drama părinților prezenți pe holurile spitalului nu poate fi cuantificată. Nu se puteau împăca cu această groaznică veste. Și totuși, lucrurile așa stăteau. Nu mai era nimic de făcut. Doctorița șefă a secției de Terapie Intensivă, cea care a coordonat și monitorizat întreaga situație, le-a propus părinților să fie de acord cu prelevarea unor organe interne spre transplant (inima, rinichii, ficatul). Părinții nici nu au vrut să audă de așa ceva. Și atunci, doctorița m-a sunat și mi-a spus textual: „E păcat, părinte, să putrezească degeaba. Poate face pe alții să mai trăiască.” I-am chemat pe cei doi părinți îndurerăți în cabinetul confesoral și preț de mai bine de două ore am discutat despre ce suntem și ce ar trebui noi să fim ca și creștini, despre fapta bună care nu necesită nici publicitate și nici răscumpărare, am căutat să răspund cât mai explicit întrebărilor pe care mi le puneau și în final s-au hotărât: „Părinte, semnăm pentru prelevare.”

Sunt numai câteva dintre situațiile absolut deosebite la care am luat parte nemijlocit și pe care am ținut să vi le relatez. Altfel, activitatea pastorală într-un spital de urgență cu profil de neurochirurgie este deosebită și plină aproape la tot pasul de situații care nu seamănă una cu alta.

IV. Preot Pintică Mircea Marian

Institutul Național de Pneumoftiziologie “Marius Nasta” - Secția Zerlendi - București

1. Tânărul care a solicitat Sf. Împărtășanie seara, deși nu arăta a fi grav bolnav. Am fost solicitat într-o zi de joi pe la ora 17,00 după-amiază pentru o împărtășanie de urgență. Am plecat de acasă și m-am grăbit să ajung cât mai repede la salonul respectiv. Acolo am avut parte de ceva ce nu mai întâlnisem până atunci. Era un tânăr, care mă sunase, de vreo 30 de ani, care dorea urgent Sf. Împărtășanie, deși nu părea a fi într-o stare gravă. Era chiar zdravăn, înalt, solid, și se plimba nervos prin cameră. L-am spovedit și în urma spovedaniei nu eram convins că o să-l împărtășesc, decât după o perioadă de canon sau, cel mai devreme, a doua zi dimineața, deoarece eram sigur că mâncase în ziua respectivă. Eu i-am împărtășit după ce au mâncat doar pe cei foarte grav bolnavi, cu crize, care puteau muri până dimineața, când urmau să primească Sf.

Împărtășanie. Tânărul însă a tot insista, să-i dau Sf. Împărtășanie, încât devenise chiar enervant. I-am spus că vin a doua zi dimineața, să-l împărtășesc, deoarece mâncase ziua și că nu este așa de grav bolnav. Am ieșit din salon cu inima îndoită, dar și nervos că am fost chemat de urgență, deși puteam veni a doua zi. M-am întâlnit cu o asistentă, care m-a întrebat dacă l-am împărtășit și i-am zis că vin a doua zi pentru Sf. Împărtășanie, că nu e așa de grav. Atunci asistenta mi-a zis să-l împărtășesc, deoarece toată noaptea trecută îl resuscitaseră și că era să moară de câteva ori. Eu nu știusem aceste lucruri. Așa că m-am întors și l-am împărtășit. El a fost foarte fericit că am dat curs rugăminții lui. A doua zi am aflat că a murit în acea noapte.

2. Tânăra de 21 de ani, care a murit după ce am pus Sf. Împărtășanie în linguriță. Am fost solicitat pe la ora prânzului să vin de urgență pentru a împărtăși o tânără de 21 de ani care era pe moarte. M-am repezit în salon unde în jurul ei era adunată familia care plângea, iar tânăra era în convulsii. Era conștientă. Am întrebat-o dacă vrea Sf. Împărtășanie, iar răspunsul a fost afirmativ. I-am citit rugăciunea de dezlegare, apoi m-am grăbit să pun Sf. Împărtășanie în linguriță, pentru că în astfel de situații nu mai este timp pentru spovedanie. Dorința este de ajuns, urmând apoi a citi rugăciunile de la spovedanie și a sta de vorbă cu persoana respectivă - dacă mai trăiește îndeajuns pentru aceasta. M-am îndreptat către tânără, bucuros că mai este vie, cu lingurița în mână pentru a o împărtăși și, spre uimirea mea, a horcăit și a murit înainte de a apuca să ia Sf. Împărtășanie. Familia se ruga de mine să o împărtășesc, dar era prea târziu. Le-am spus că Sf. Împărtășanie se dă doar celor vii și nu pot împărtăși pe cineva mort. Ei nu puteau accepta că unica lor fiică este moartă și insistau cu lacrimi în ochi să o împărtășesc. Am consumat eu ce era în linguriță, deși mâncasem, și apoi am stat de vorbă cu familia pentru a-i întări după pierderea suferită.

3. Un inginer de 41 de ani care a făcut o depresie gravă când a aflat că are cancer la plămâni nu a mai mâncat de câteva zile, nu mai vorbea cu nimeni, se izolase și aștepta să moară. Am fost solicitat să stau de vorbă cu dânsul pentru a-i ameliora starea. După o conversație de o oră în sala de mese, a ieșit foarte fericit pe hol, râzând, încât au venit la mine asistentele speriate, crezând că omul înnebunise, să mă întrebe ce i-am făcut. Le-am spus că l-am încurajat doar. De fapt, eu i-am ascultat mai întâi toate păsurile. Când am fost hirotonit, mă gândeam cum să-i învăț pe oameni cât mai bine, cum să le vorbesc, dar curios este faptul că, de multe ori, nu trebuie să le spunem nimic, ci doar să-i ascultăm.

Sunt oameni cu dureri și neîmpliniri, pe care nimeni nu i-a ascultat vreodată. Ei simt nevoia să-și împărtășească durerile și speranțele și neîmplinirile și cu altcineva. Suntem prea grăbiți și prea stresați să ne mai ascultăm unii pe alții. I-am explicat că, din punct de vedere al legilor fizicii, există și alte dimensiuni și că și lumea spirituală este o altă dimensiune care se întrepătrunde cu lumea noastră materială (limitată de timp, spațiu și materie) și că nu este aici sfârșitul, ci doar un nou început. Eu am făcut un an de fizică și chimie înainte de seminar, fapt ce mi-a folosit în această discuție. I-am dovedit existența lui Dumnezeu, datorită ordinii în materie - molecule, atomi, legile fizicii. Am intrat pe un făgaș familiar lui. A înțeles că toată viața a alergat doar după o himeră, după bunuri materiale și că era limitat în gândire. A devenit optimist și a început chiar el să-mi spună anumite lucruri din fizică, ce arată existența lui Dumnezeu. A plecat foarte fericit, încât mulți au crezut că a înnebunit. Ulterior, de câte ori am trecut prin salon, am stat de vorbă și era foarte deschis și entuziasmat că viața nu se termină aici.

V. Preot Ic. Stavr. Horia Nicolae Prioteasa Institutul Clinic Fudeni - București

În pastorația preotului de caritate, care își desfășoară activitatea în spital, există o permanență îmbunătățire a experienței pastoral-misionare, datorită solicitărilor venite, fie din partea pacienților internați, fie a familiilor acestora.

Fiecare caz este special în felul lui, dar sunt unele cu adevărat impresionante, pe care le păstrăm în suflet, ca fiind momente importante ale pastorației noastre.

1. Pocăință cu lacrimi spre mântuire.

În anul 2007, un bărbat cu numele Ion, avea să-mi arate că prin pocăință există cu adevărat schimbare. Deși se spovedise și înainte, știind gravitatea bolii – leucemie – a ținut să se mărturisească cu mai mare atenție, rugându-mă să am răbdare, pentru a asculta o spovedanie generală. Prezența la slujbele de seară ale bisericii noastre era strictă, atâta timp cât trupul îl ajuta, dorind foarte mult să se bucure de cântarea bisericească și de tâlcuirea pericopelor evanghelice. La ultima solicitare pentru a se spovedi, am întârziat câteva minute, timp în care el ațipise. Când am intrat în salon a trăsărit și mi-a spus: „Părinte, când ați intrat am avut impresia că murisem și venise Judecătorul, iar eu trebuia să mă înfățișez înaintea Tronului judecății. Cât de mici suntem și nu mai o clipă ne poate despărții de lumea această!”

2. Răbdare prin credință.

Tot în 2007 o fetiță de numai 9 ani, cu numele Andreea, a trecut prin grozave chinuri din cauza bolilor. Aceasta a arătat o deosebită răbdare în fața nenumăratelor suferințe purtate în terapia intensivă. Am rămas uimit de felul cum accepta boala, de modul cum neîncetat se ruga Maicii Domnului. Familia era foarte aproape de ea și credea tot atât de mult în vindecare. Le-am spus că „...a ieși din terapia intensivă de la etajul 1 este o minune dumnezeiască”. Au crezut în aceasta încă de la aflarea diagnosticului. Eram chemat din trei în trei zile să o împărtășesc. Când nimeni din cei implicați în actul medical nu mai credeau în vindecare, Andreea s-a tămăduit. Am ținut legătura cu familia și am aflat că fetița lor a luat în greutate și poate să meargă la școală, fiind așteptată cu drag de colegii ei.

3. Cea din urmă clipă.

Fiind chemat de urgență la *Monitoare – Cardiologie*, de familia unei femei bolnave, am ajuns la timp și spovedind-o grabnic pe aceea femeie m-am pregătit să o împărtășesc. În momentul când m-am îndreptat spre ea, aceasta murise. Aflându-mă în această situație deosebită am spovedit și împărtășit un alt bolnav aflat în imediata apropiere. Așa cum este știut, nu se pot administra sfintele taine ale Bisericii persoanelor decedate.

4. Mărturisire fără pocăință.

Am întâlnit două cazuri aproape identice chiar în anul 2010 de encefalopatie hepatică (toxinele din sânge afectează creierul). Pacientul internat la Clinica de Nefrologie a spitalului a acceptat să se spovedească mai mult la insistența familiei. Problema a apărut chiar în timpul spovedaniei, când bărbatul a început să se laude că a păcătuit, amuzându-se de întrebările adresate. La întrebarea legată de pocăința păcatelor săvârșite, acesta nu a arătat nici o urmă de pocăință, fapt care a dus la lipsirea cuminecării cu Hristos Domnul, prin Taina Împărtășaniei. Nu mai amintesc aici felul purtării acestui bolnav, prin limbajul tendențios și rușinos cauzat de patologia bolii.

5. Voință spre comuniune.

În anul 2005 la clinica de neurologie a spitalului am fost chemat de o femeie bolnavă internată de câteva săptămâni. Pregătindu-mă să citesc rugăciunile pentru spovedanie, am întrebat-o cum o cheamă. Aceasta nu-

și amintea numele și nici păcatele, pe care le-a săvârșit în viață. Văzând dorința dânzei de a se împărtăși, credința în Dumnezeu și pocăința pentru toate păcatele săvârșite, dar pentru moment uitată, am rostit rugăciunea de dezlegare și am împărtășit-o.

6. Un caz aproape personal.

În anul 2002 la secția de pediatrie a spitalului l-am cunoscut pe Mihai Alin Valentin, copil bolnav de leucemie. Tratamentul pentru această boală poate prelungi viața cu cel mult 2 ani. Credința mamei și împărtășirea deasă a făcut ca acest copil să mai trăiască 8 ani. Personal am crezut în vindecarea totală a acestei boli cumplite, care în noiembrie 2009 a recidivat, slăbind organismul la reluarea tratamentului.

În acești 8 ani, Mihăiță, împreună cu cei doi frați, s-au apropiat de biserica noastră participând la programul liturgic. Timp de 6 ani, Mihai Alin Valentin a ieșit cu lumânarea din altarul bisericii noastre la momentele importante ale slujbelor, alături de Cristian – Victor, fiul meu. Menționez că Mihai era mai mare decât Cristian cu exact un an, o parte din zilele de naștere petrecându-le împreună. În tot acest timp, Mihai a participat la foarte multe sfinte liturghii și la Taina Sfântului Maslu. Doamna Valerica Lazăr, mama acestui copil, a luptat din răputeri pentru ca fiul ei să suporte tratamentele îndelungate, având o credință deosebită în vindecare. Sfârșitul suferinței a venit atunci când a înțeles sensul bolii și voința lui Dumnezeu. Astfel, sâmbătă, 13 februarie 2010, după două luni de terapie intensivă la Spitalul de Urgență pentru Copii *Grigore Alexandrescu* din București, Mihai Alin Valentin se mută la cele veșnice, eliberându-se de toată suferința, așteptând Învierea, spre bucuria veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

VI. Preot Toma Ștefan Spitalul Colentina - București

În cursul anului 2000 am fost solicitat de către d-na Dr. Iagar, medicul șef al secției de copii boli diverse la Pavilionul 4, Spitalul Colentina (infecțioase), pentru un copilăș (baietel) în vârstă de 2 luni de zile, care era foarte grav bolnav de meningoencefalită.

Din punct de vedere medical i se administrase toate tratamentele specifice însa fără rezultat. De teama ca pruncul să nu moară nebotezat, am fost solicitat pentru a săvârși Taina Sfântului Botez.

M-am deplasat imediat la secție, unde am constatat că pruncul era intubat și am săvârșit Taina Botezului de necesitate și Mirungerea, fără a avea posibilitatea de al împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos, deoarece pruncul era intubat.

Părinții copilului erau și ei medici însă de naționalitate siriană și creștini ortodocși din comunitatea ortodoxa siriana. După ce pruncul a fost botezat a doua zi, am fost anunțat că pruncul a ieșit din comă și starea sănătății s-a restabilit, iar în două săptămâni copilul a fost externat, vindecat. Am rugat părinții să aducă apoi copilul la biserică pentru a se face rânduiala completă a Sfântului Botez și a fi împărtășit, însă părinții pruncului au dat slavă Bunului Dumnezeu pentru minunea săvârșită și mi-au mulțumit, motivând apoi că vor merge în Siria, în comunitatea ortodoxă și acolo, cu întreaga familie adunată, vor merge la biserică de acolo pentru completarea slujbei.

Un alt caz este legat de aceeași secție de copii, boli diverse, Pavilionul 4 și aceeași d-na doctor, Iagar, care din nou m-a solicitat în cursul anului 2001 pentru un prunc (băiețel), nebotezat cu aceeași boală de meningoencefalită, într-o stare gravă cu intubație și monitorizat de aparatele de respirație, pentru a săvârși aceeași Taină a Sfântului Botez, ca pruncul să nu moară nebotezat, deoarece din punct de vedere medical nu se mai putea face nimic.

Am fost la căpătâiul pruncului și am săvârșit Taina Botezului de necesitate, după rânduiala și Taina Mirungerii fără a-l putea însă împărtăși, din cauza faptului că pruncul era intubat.

La două zile au venit părinții la biserică plângând de bucurie și mulțumind lui Dumnezeu și Maicii Domnului că pruncul trăiește și a ieșit din comă, iar funcțiile vitale s-au restabilit în limite normale.

Cu ocazia aceasta, le-am spus că trebuie să-l împărtășim pe prunc și să săvârșim după rânduială toată slujba Botezului fără afundare și mirungere. Părinții au fost de acord, iar pruncului i s-a făcut toată rânduiala, potrivit Tipicului Bisericesc. Mentionez cu bucurie, că de atunci și până în prezent copilul a fost adus în fiecare an în cele patru posturi pentru a fi împărtășit la biserică noastră.

În anul 2010, luna februarie, ziua 18, la recomandarea d-nei doctor Cojocar, seful secției de Neurologie, am fost solicitat de familia d-nei Popescu Valeria, preoteasa, în vârstă de 81 ani și soția preotului Popescu Ion, în prezent decedat și fost slujitor la Biserica „Capra” din București, Protoieria 2, Capitală pentru a fi spovedită și împărtășită, deoarece era muribundă. Am ajuns deasemenea la căpătâiul dânzei și am împlinit rânduiala Tainei Spovedaniei, citindu-i rugăciunile de iertare, după care

am început să-i pun întrebările pe rând, însă comunicarea a fost extrem de anevoioasă, deoarece, deși conștientiza că lângă patul suferinței sale, se afla un preot, din cauza bolii (accident vascular) și nu putea să îmi răspundă coerent. M-am chinuit timp de mai mult de o jumătate de oră și cu greutate am reușit să o Spovedesc așa cum prevăd canoanele bisericii, apoi ,după rugăciunea mare de dezlegare, am împărtășit-o cu , spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. Ceea ce m-a cutremurat și m-a uimit în acealasi timp, este faptul că după ce a înghițit Sfânta Împărtășanie s-a scuturat deodată și a deschis ochii trezindu-se parcă dintr-un somn greu si a început să vorbească cu mine ca și cum nu fusese niciodată într-o asemenea stare de boală, având o coerență perfectă.

Am invitat familia, care se afla pe holul secției, deosebit de întristați, și le-am mărturisit faptul că mama dâșilor și-a revenit după ce am spovedit-o și împărtașit-o, iar Dumnezeu săvârșit o minune în acest caz. Totodată timp de mai multe zile am vizitat-o pe doamna preoteasă Valeria, cu care am discutat nenumarate lucruri, povestindu-mi că după căsătoria cu preotul Popescu Ion, părintele a fost numit preot la Parohia Antonești-Teleorman, unde cu bucurie și eu la rândul meu i-am mărturisit că după ce am fost hirotonit pe seama Parohiei Licuriciu-Teleorman, am avut în grijă, ca filie și Parohia Antonesti-Teleorman.

Aici, ca si in celelalte două cazuri, cat si multe altele, din punctul meu de vedere, Dumnezeu a săvârșit minuni prin Sfintele Taine ale Bisericii, iar eu, ca slujitor în mod indubitabil, mărturisesc că în toată slăbiciunea, smerenia și păcătoșenia mea, am fost învrednicit, ca slujitor, să fiu părtaș și martor la asemenea minuni dumnezeiești.

VII. Preot Tudor Ciocan

Spitalul de Ortopedie „Foișorul de Foc”- București

1. Adina Mihaela – 14 ani, București,

- internată în Spitalul Fundeni
- *diagnostic*: colagenoză generalizată, care provocase în cursul lunii octombrie două stopuri cardio-respiratorii.
- *pronostic medical*: deces probabil în cursul lunii noiembrie a anului 2000.
- preluată în ultima săptămână din oct. 2000. S-au săvârșit săptămânal Taina Sf. Maslu și diferite rugăciuni pentru

- însănătoșire de către 3-5 preoți, până la externarea din spital la mijlocul lunii decembrie. A fost spovedită și împărtășită săptămânal. De asemenea au fost spovediți membrii familiei și au fost îndrumați spre a duce o viață creștină firească: prezența la Sfânta Liturghie duminicală, săvârșirea rugăciunilor de seară și dimineață, respectarea posturilor. A fost pomenită la mai multe sfinte altare, inclusiv la câteva mănăstiri.
- în decembrie 2000 a fost externată și a revenit la școală. A luat examenul de capacitate printre primii din școală.
 - din aprilie 2001 familia nu a mai păstrat legătura cu mine. Am auzit că s-a mutat la Domnul la 18 ani.

2. Sebastian – 18 ani, Caracal

- internat în Spitalul de chirurgie plastică și reparatorie la sfârșitul lunii iulie 2004.
- *diagnostic*: arsuri de gradul 3-4 pe 80% din suprafață corpului în urma exploziei unui autoturism din care nu a putut fi scos.
- *pronostic medical*: deces în maximum 3 săptămâni
- preluat în iulie 2004. S-a săvârșit săptămânal Taina Sf. Maslu și zilnic diferite rugăciuni de sănătate, paraclise, canoane, acatiste. Zilnic a fost uns cu ulei de la Sf. Maslu. A fost spovedit și împărtășit de 2 ori în decursul a 3 săptămâni. A fost pomenit la mai multe sfinte altare, inclusiv la câteva mănăstiri.
- în luna august a suferit o operație cu caracter mai degrabă paliativ. În seara dinainte, la sugestia cadrelor medicale a fost spovedit din copilărie, i s-a slujit Taina Sfântului Maslu și a primit Sfânta Împărtășanie. A supraviețuit operației, iar în patru zile a plecat pe picioarele lui acasă.

3. Bărbat – aprox. 45 ani.

- internat în Spitalul de chirurgie plastică și reparatorie în anul 2005 – 2007.
- *diagnostic*: arsuri de gradul 2-4 pe mai mult de 30% din suprafața corpului în urma unui accident de muncă de la Gherla, suferind arsuri cu sodă caustică.
- *pronostic medical*: foarte rezervat
- preluat la câteva zile după internare. Din 5 oameni implicați în respectivul accident, 4 erau reformați, doar unul creștin ortodox (cel mai tânăr, având între 25 – 30 ani). S-au săvârșit diferite

rugăciuni și Taina Sfântului Maslu pentru cel ortodox. De asemenea, acesta a primit Sfânta Împărtășanie. Unul dintre reformați (a cărei soție era creștin ortodoxă) a solicitat a primi și el Sfintele Taine, dar i s-a explicat că pentru aceasta este nevoie să fie ortodox. A primit peste câteva zile Sfânta Taină a Mirungerii și Sfânta Împărtășanie, în timp ce se afla într-o stare precomatoasă. Toți ceilalți colegi din respectivul accident, suferind de arsuri de gravitate asemănătoare, decedaseră între timp (inclusiv tânărul ortodox). Peste circa 2 săptămâni a plecat pe picioarele lui acasă. Înainte de plecare a fost îndrumat să frecventeze parohia ortodoxă din localitatea unde trăia.

4. Femeie, aprox. 30 - 32 ani, București

- întâlnită în Spitalul de Ortopedie „Foișorul de Foc”
- *diagnostic*: avorturi spontane repetate.
- a fost catehizată, spovedită (pentru prima dată în ultimii zeci de ani) și a primit Sfintele Taine, în anul 2004. A fost îndrumată spre a participa împreună cu soțul la Sfânta Liturghie duminicală și spre a săvârși în particular diferite rugăciuni.
- a reușit să păstreze sarcina și a născut o fetiță sănătoasă, care anul acesta împlinește 5 ani.
- în fiecare lună a sarcinii a fost spovedită și a primit Sfânta Împărtășanie.

5. Femeie, aprox. 35 ani, București

- întâlnită în Spitalul de Ortopedie „Foișorul de Foc”
- *diagnostic*: infertilitate cronică.
- a fost catehizată și spovedită din anul 2006; i s-au citit diferite rugăciuni; a fost îndrumată spre a participa împreună cu soțul la Sfânta Liturghie duminicală și spre a săvârși în particular diferite rugăciuni. A fost îndrumată în mod explicit și insistent spre a primi Sfânta Taină a Cununiei. După ce s-a cununat religios a născut, până acum, 2 copii sănătoși.

VIII. Preot Vasile Ionuț Paragină Institutul Național de Balneologie - București

1. Aprilie 2009 - Institutul Național de Balneologie, București

În urmă cu un an am fost solicitat de managerul spitalului din acel timp și mi s-a prezentat un caz a unui pacient care era foarte demoralizat din cauza suferinței prin care trecea. Nu mai dorea în nici un fel să facă nimic pentru recuperarea sa pentru că, fiind tânăr, suferea de o paralizie generală de la mijloc în jos, toată viața lui limitându-se la un pat și un cărucior în care stătea permanent, fiind îngrijit de o rudă apropiată. M-am dus să văd despre ce vorba și din discuția pe care am avut-o cu el, am aflat că fusese dascăl la biserică în satul său natal și într-o zi a mers cu părintele la o înmormântare într-un sat vecin.

La întoarcere părintele i-a luat pe mai mulți în mașină, el stătea în dreapta și prin satele din Moldova, căci de acolo era pacientul, sunt foarte multe fântâni pe mijlocul drumului și șoseaua trece pe lângă ea, fântâna realizând un fel de sens giratoriu. Pacientul spusese mai departe că șoferul, în cazul acesta, părintele, nu a mai văzut la timp fântâna, și a intrat cu mașina direct în ea.

Dintre toți pasagerii mașinii, el a fost cel mai afectat rămânând cu această paralizie. Îmi mărturisea că nu are pentru ce să mai trăiască deoarece viața lui era distrusă din cauza acestui handicap. Era tânăr, în jur de 23 de ani și se gândea la întemeierea unei familii, ca la un ideal greu de atins.

L-am spovedit, l-am împărtășit și în urma unor discuții prelungite a început să colaboreze cu medicii în vederea recuperării sale și chiar ultima oară, când l-am văzut în spital, era mai bine în ceea ce privește recuperarea sa somatică. Nu putea merge în cărje încă, dar se urca aproape singur în cărucior și se aprinsese în el dorința de a se face sănătos și de a se recupera.

2. Ianuarie 2008

La prima liturghie pe care am săvârșit-o în acest spital, am observat un cuplu din Pitești, care avea o problemă: soțul făcuse un atac cerebral și stătea lipit de un cărucior de aproape 2 ani. Nu se putea mișca fără acel cărucior cu care se deplasa, fiind îngrijit de soție în tot acest răstimp. Ei erau pacienți regulari ai acestui spital, pentru că soțul trebuia să facă periodic procedurile de recuperare. Când veneau la recuperare, participau și la slujbe, la Taina Sf. Maslu, pe care o săvârșesc în fiecare miercuri seară, uneori și la Slujba Acatistului, săvârșită vineri seara, dar mereu la Sf. Liturghie duminică dimineața. La prima Sf. Liturghie

săvârșită în spital, pacientul era lipit de scaun, dar cu timpul am văzut cu a lăsat scaunul și se mișca greoi cu o cârjă și ultima oară când l-am văzut, mergea bine ajutat puțin de cârjă. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru această minune, doctorii estimându-i recuperarea pe o perioadă foarte lungă, iar în cazul lui recuperarea se făcuse într-o perioadă relativ scurtă. S-a împărtășit de mai multe ori când a stat internat în spital, și el și soția, și-mi spunea că Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru această binefacere.

3. Iunie 2009

Înainte de hramul capelei spitalului, *Sf. Ștefan cel Mare* (2 iulie), am avut un pacient în spital, care trecuse printr-o traumă multiplă. Avusese un accident de mașină și mai mult decât atât, înainte de a se întâmpla neferictul accident, îl părăsise soția și vroia să-i ia și copilul, la care el ținea în mod deosebit. Se poate spune că accidentul de mașină se întâmplase mai mult din cauza traumei psihice produse de divorțul iminent prin care trecea. În accident s-a lovit la cap și a rămas cu o paralizie parțială și cu un deficit de vorbire. Pacientul, tânăr de altfel (28 – 30 ani), dorea foarte mult să-și vadă copilul și suferea din cauza despărțirii de soția sa, fiind și într-o stare de agonie nu dorea să colaboreze în nici un fel cu personalul medical. Era îngrijit de mama sa care îl aduce și acum la recuperare când trebuie să vină și să se interneze pentru procedurile obișnuite pe care le face timp de 2-3 săptămâni și apoi se face o pauză și apoi revin când medicii cred de cuviință.

L-am spovedit, l-am împărtășit, am încercat să vb el și l-am văzut în urmă cu 2 săptămâni la Taina Sf. Maslu și chiar începuse să vorbească mai bine, se mișca relativ bine, atât că nu putea sta mult în picioare, dar progresul s-a văzut în mod semnificativ pe el.

4. Ianuarie 2010

Duminica după Sf. Liturghie am obiceiul ca să trec prin tot spitalul să miruiesc pe cei care sunt internați și nu au putut ajunge la slujbă. Spitalul în care păstoresc este mic (aproximativ 125 de paturi) și în weekend majoritatea bolnavilor sunt externi pentru că, fiind weekend, nu sunt medici la serviciu pentru procedurile de recuperare (fizioterapie, gimnastică medicală, masaj, etc.).

Am intrat într-o rezervă unde am aflat un pacient de culoare cu care am vorbit în limba engleză și m-a rugat să-i trimit un preot catolic pentru a se împărtăși. Am sunat la o biserică catolică, dar de acolo am

fost îndrumat către o altă parohie catolică, deoarece preotul de acolo a spus că nu stăpânește foarte bine limba engleză. Am sunat apoi la parohia respectivă și preotul catolic a luat adresa și a mers să-l împărtășească pe acel pacient.

IX. Pr. Berbece Rică – Teodor

Institutul de Fono-Audiologie și Chirurgie Funcțională O.R.L. „Prof. Dr. Dorin Hociotă” (Spitalul ORL Panduri) - București

În Spitalul în care îmi desfășor activitatea este imposibil să vorbesc despre cazuri speciale, ci mai degrabă despre categorii speciale de pacienți, cum ar fi:

1. Bolnavii de cancer laringian, mai ales cei în faza metastază, care au cele mai puține șanse de vindecare. Ei poartă pe chip imaginea sfârșitului vieții pământești și o mare parte dintre ei întrerup comunicarea cu cei din jur. Totuși, cea mai mare suferință a bolnavului este să știe că, din punct de vedere medical, nu mai are nici cea mai mică șansă de vindecare. În fața morții toți ne clătinăm, oricât de pregătiți am fi, deoarece niciodată nu suntem suficient de pregătiți. Numai credința că sfârșitul vieții acesteia pământești nu este un sfârșit total, că dincolo de mormânt începe o nouă formă de existență le mai poate da puțină tărie și speranță.
2. Bolnavii care, din diverse motive, se spovedesc pentru prima dată în viața lor acum, când sunt pe patul de suferință. Toți ne impresionează în egală măsură. Ei refac drumul fiului risipitor din Sfânta Evanghelie, revenindu-și „în sine” sau „în fire”, adică în normalitate, și, de aceea, nu pot fi primiți decât cu aceeași dragostea părintească. Numai așa putem să-i câștigăm pentru Hristos și Biserica Sa pentru totdeauna.

Bolnavii care, prin rugăciunea lor particulară unită cu rugăciunea comună a Bisericii și împărtășirea cu Sfintele Taine, s-au vindecat de o boală gravă, la care nu s-a putut găsit nici un diagnostic sau pentru care medicii nu dădeau nici cea mai mică șansă de vindecare. Bucuria pe care o trăiesc acești oameni este vizibilă, se oglindește pe chipul lor. Mai mult, ei mulțumesc lui Dumnezeu că, prin boala de care s-au vindecat, s-au apropiat mai mult.

X. Preot Burlacu Mihai Spitalul Clinic „Sf. Maria” - București

Pastorația de spital este o activitate misionară, care ne pune în față circumstanțele în care omul se confruntă cu limitele lui, atât fiziologice cât și sufletești. Boala și durerile fizice, pe de o parte sensibilizează oamenii, mai ales pe cei credincioși. Îi face să trăiască cu mai multă atenție viața, își împlinesc mai riguros chestiunile în privința cărora conștiința lor îi mustră. Pe alții însă, ce cred că trupul și această viață reprezintă totul, că doar acestea au avut relevanță în sistemul lor de valori, că realitatea autentică este doar ceea ce se vede, îi lasă perplecși, îi pune într-un fel de criză. Se revaluează, și pe unii chiar îi orientează către pocăință, îi determină să acorde mai mult credit vieții spirituale, pe care până atunci au ignorat-o. Pe mine, personal, și cred că și pe alți frați slujitori din câte am observat, nimic nu ne bucură mai tare când un om într-o asemenea situație limită se resemnează bandajându-și criza cu nădejdea că Dumnezeu va veni în ajutorul lui, ajutor de orice fel — fie spre sănătate fizică, fie spre viață veșnică. În momentul în care îl împărtășesc, când vedem că devine interesat și-și manifestă sincer grija pentru a vieții cât mai curat, pot spune că am cele mai mari bucurii lăuntrice.

1. Dintre cazurile mai deosebite și care și-au pus amprenta pe sensibilitatea mea ca slujitor voi spune pe acela al lui Gheorghe, un bărbat între două vârste, de undeva din Vâlcea. M-a văzut într-o duminică pe hol, după slujbă, la etajul 6 unde era internat, și mi-a spus că ar vrea să se „grijească”. L-am spovedit în acea după-amiază urmând ca a doua zi, luni, să-l împărtășesc. A fost inițiativa lui de a veni către Hristos Domnul, la care am răspuns cu promptitudine și am venit a doua zi de dimineață să-i dau Sfintele Taine. Peste câteva zile am trecut iar prin salonul cu pricina, iar dintr-unul din paturi, vine un alt domn și-mi spuse puțin speriat și cu multă hotărâre că există Dumnezeu. Am considerat în sinea mea că este de prisos să mai comentez acest truism și l-am aprobat: „Da, da!”. După care l-am întrebat de domnul Gheorghe, colegul lui de salon pe care l-am împărtășit. Atunci a fost momentul în care mi-a pus transfigurat în întreaga lui persoană întrebarea: „dar nu știți?”. „Nu” — i-am replicat eu. „La o jumătate de oră după ce ați plecat dumneavoastră, domnul Gheorghe a făcut un infarct!”. Atunci am avut un moment în care m-am gândit cum lucrează Dumnezeu la destinul fiecăruia dintre noi. M-am gândit cum rânduiește în înțelepciunea Lui tot ceea ce este de trebuință: aceasta este finalitatea noastră. Finalitatea

omului este să fie alături de Hristos, iar Dumnezeu a rânduit să-l ia în clipa maximei lui apropieri de Domnul. Aceasta este tema unei meditații despre pronie, taina suferinței și rostul vieții, care mi-a rămas ca temă mult timp. Și care revine în răstimpuri. Este lecția dată de Dumnezeu prin cazul domnului Gheorghe, de undeva din Vâlcea, care a vrut să se „grijească”. Parcă-l văd înaintea mea, pe hol, înalt și uscățiv, un om cu un zâmbet pașnic, așa cum mi-a părut și la suflet.

2. Un alt caz este cel al lui Adrian, un băiat de 29 de ani, care a stat internat vreo două luni la noi în spital. Avea pancreatită acută. Trecând des pe la Terapie Intensivă îl vedeam cum sta în pat, plăpând, galben la față, și-l mai întrebam ce mai face, cum se mai simte. Îmi răspundea uneori aprobativ din cap, căci neputincios, abia că mai putea vorbi de durere. Alteori îl găseam senin și putând vorbi, eventual cu un laptop în față. Dar serile îl prindeau cu sudori mari pe frunte, cu privirea ațintită în tavan. Când îi adresam fireasca întrebare de sănătate, uneori pe un ton mai ridicat, ca dialogul și interacțiunea să-l stimuleze din agonia bolii sale, întorcea ochii mari și căprui către mine. Îngâima ceva prin masca de oxigen, care se aburea imediat — n-am știut ce a zis. Nici când l-am spovedit, mărturisesc că nu am înțeles mare lucru. L-am împărțășit de vreo două ori. Îi vedeam pe hol, la intrarea în secția ATI pe părinții lui, triști, unul lângă altul, monumente de durere, într-o tăcere ce mă contamina și pe mine. Nu aveam nevoie de cuvinte nici eu și nici părinții lui. Stăteau cu orele pe acolo; pentru ei lupta lui Adrian era lupta lor. O luptă care părea să nu se mai termine. Iar lupta o continuă și azi în sinea lor, căci Adrian s-a ridicat în picioare și a plecat. Așa l-a visat o asistentă într-o seară de vineri: că s-a ridicat din pat și a spus: „Plec! Nu mai stau, sunt sănătos!”. Eu trecusem joi, și-l văzusem într-o stare destul de proastă. Imediat după aceea, duminică, am hotărât să-l pomenesc permanent atât timp cât o să am numirea pe acest spital. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

3. Doamna Liliana a căutat până la cei 57 de ani ai săi să creadă toată viața pe ascuns în Dumnezeu. Așa mi-a zis o cumnată de-a ei care m-a abordat tot într-o duminică după slujbă. Mi-a spus că are cancer generalizat, dar că nu este botezată. Am întrebat mirat de ce, la care mi-a spus că părinții ei au fost nomenclaturiști din aceeași generație cu Gheorghiu Dej, și că nu au vrut niciodată ca fiica lor să se boteze, să meargă la biserică sau să creadă în altceva decât ideologia de partid. Aceeași educație i-o implementaseră și ei, doamnei Liliana, care a fost

toată viața profesoară de limba română. Chiar în suferința ei, era o persoană cu o disciplină exemplară, hotărâtă și foarte discretă. A vrut să se boteze dar a trebuit să închidem ușa pe dinăuntru, să nu intre cineva din greșală și să fie părtaș la această slăbiciune confesională sufletească a dumneaei. Doar eu, cumnata ce i-a fost și nașă, și doamna Liliana, am participat la slujba unui botez pe care am căutat să-l comprim cât am putut ca timp. Apa sfințită într-un borcan, stropirea peste creștet în numele Sf. Treimi. Durerile ei erau îngrozitoare. I-am spus și lepădările și toate cele ce se zic pruncilor, și a îndurat ca un prunc ce nu mai are cuvinte în fața durerii. A doua zi am venit cu o sticlă cu Sfântul și Marele Mir, iar după Mirungere i-am dat și Sf. Împărtășanie. După exact o săptămână am găsit-o în pat, nemișcată. I-am rostit „Cu sfinții odihnește...”, era creștină.

Poate nu asta și-a dorit doamna Liliana, nu și-a dorit un botez de care să afle lumea. Discreția ei mă face să-i cer iertare de acolo de unde este, dar și înaintea lui Dumnezeu, că am îndrăznit să dezvălui acest caz. Modestie, încuierea în cămara sufletului, unde „nu știe stânga ce face dreapta”, în ascuns unde „numai Tatăl cereș vede”.

XI. Preot Danțiș Jenică Spitalul Clinic „Caritas” - București

În viața fiecărui om se produc o serie de evenimente care îi pot întări unele convingeri, care îl pot schimba total sau îl pot readuce cu adevărat la viață. Dintre cazurile pe care le consider că fac dovada subiectului cerut și care m-au impresionat foarte mult, pot descrie câteva.

1. La începutul activității mele în spital, într-o duminică, la sfârșitul Sfintei Liturghii, atunci când potriveam Sfintele, a venit la mine un angajat al spitalului să-mi spună că tatăl său este internat în secția de cardiologie într-o stare gravă. Mă ruga să vin să-i citesc „ceva”, așa cum s-a exprimat el, căci dorința era nu numai a celui ce m-a chemat dar și a tatălui internat care cerea insistent să vină preotul. Terminând de potrivit Sfintele, am plecat spre dânsul la salon. Doi medici care ieșeau, văzându-mă, au comentat între ei spunând că dacă mai vede și preotul chiar o să moară deoarece pulsul era foarte scăzut. L-am spovedit, l-am împărtășit, i-am citit rugăciuni de sănătate și Dumnezeu a făcut o minune cu el vindecându-l și ridicându-l din patul suferinței. A mai trăit câțiva ani de atunci, muncind în gospodărie, așa cum însuși fiul său mi-a spus. Minune a făcut Dumnezeu și cu el, dar și cu medicii care nu aveau încredere în puterea credinței, a rugăciunii și a Sfintei Împărtășanii.

2. Un alt lucru deosebit care mi-a rămas întipărit în minte și în suflet este o vizită a unei mămici împreună cu fetița sa de vreo cinci anișori. Era o zi de sărbătoare, au venit pacienți la Sfânta Liturghie, printre ei și mămica aceasta cu fetița ei. Au rămas până la sfârșit, iar la miruit mi se pune următoarea întrebare: "Vă mai aduceți aminte de noi, părinte?". Stânjenit oarecum, spun că, din păcate, nu. Atunci mama, mi-a readus aminte o altă minune întâmplată cu câțiva ani în urmă. Fetița care avea acum cinci anișori se născuse prematur și nu avea decât 600 de grame. Medicii nu-i dădeau nici o șansă. Părinții, creștini cu adevărat, urmându-mi sfatul, au hotărât să o boteze ca să fie creștină. Am botezat-o și am împărtășit-o. Îi citeam de fiecare dată când treceam prin secția de noi născuți rugăciuni de sănătate și-i dădeam Sfânta Împărtășanie. Toată lumea a observat cum, de la Sfântul Botez, fetița parcă revenise la viață și încetul cu încetul lua în greutate și în înălțime. Acum, stătea în fața mea o fetiță frumoasă, sănătoasă și sfioasă, care dorea din nou să se împărtășească.

3. Bunul Dumnezeu și cel mai miraculos medicament, Sfânta Împărtășanie, a mai făcut o minune, cu o "minune de copil" care a vrut cu orice preț să rămână pe lumea aceasta, chiar dacă părinții, și mai ales mama, nu l-au vrut și l-au abandonat la naștere în spital. Am fost chemat de șefa secției de nou născuți să botez de urgență un bebeluș care se încrâncena să rămână în viață, chiar dacă se părea că stomacul lui suferea cel mai mult. L-am botezat și l-am împărtășit, i-am făcut rugăciuni de sănătate. Mă interesam mereu de el ori de câte ori mergeam la nou născuți. Trăia chiar dacă avea destule probleme grave. Am început să-l împărtășesc mai des și la rugămintea șefei de secție, care era de acum nașa lui de botez și un creștin cu adevărat. Cu toții au observat că bebelușul își revenea și stomăcelul lui dădea semne de vindecare cu ajutorul celui mai valoros medicament, Sfânta Împărtășanie. Fie ca Bunul Dumnezeu și Maica Domnului să ajute tuturor celor care le cer ajutorul și nu-I uită la vreme de necaz, de suferință sau de bucurie.

XII. Preot Militaru Marius

Centrul de Îngrijire și Asistență nr. 3 - București

Majoritatea celor asistați religios în acest așezământ au probleme de adaptabilitate, probleme sociale și de comunicare, și că prezintă o tristețe sufletească, rezultată din faptul că s-au desprins de mediul familial.

În cei peste 5 ani, care au trecut de când mă aflu ca slujitor al acestui așezământ, mi-au atras atenția anumite cazuri, pe care le voi prezenta în acest material.

1. Primul caz este cel al domnului Popovici Dumitru, de la care am aflat că a fost cadru militar, că i-a decedat soția în urma căreia a avut o cădere nervoasă, care l-a determinat să rămână alături de trupul neînsuflețit mai mult timp. Fiind în imposibilitatea de a mai comunica cu cineva, a fost descoperit de unicul fiu, care, a recurs în mod surprinzător, l-a internat în acest așezământ înstrăinându-i locuința și părăsind țara. Deși comunicarea cu dânsul a fost dificilă, am încercat să-l ajut, determinându-l să se apropie mai mult de Dumnezeu, reușind să-l aduc la sfintele slujbe. Astfel, am remarcat că printr-o cunoaștere reciprocă a început să aibă încredere în mine, ca preot, reușind să-i alin dorul de fiul său, să-l ajut de asemenea, cu mici sume de bani, pentru rezolvarea problemelor de ordin material.

2. Un alt caz, care m-a impresionat, este cel al doamnei Popescu Georgeta, care fusese internată cu ani în urmă în acest așezământ. Fiind o persoană ceva mai deschisă comunicării, am observat că la patul ei avea un loc de rugăciune, unde se aflau mai multe icoane, ceea ce m-a motivat să o vizitez cât mai des, și să aflu de la dumneaei, că printr-o conjunctură nefericită a fost înșelată, pierzându-și locuința. Deși era mamă a trei copii, pierderea casei, i-a determinat pe aceștia să o interneze în acest cămin spital, abandonându-o. Aceasta era durerea sufletească a doamnei Popescu. În dese rânduri când o vizitam am remarcat că doar rugăciunea și apropierea de Dumnezeu o ținea în viață. Trist este că dânsa, o femeie credincioasă, care știa rânduiala primirii Sfintei Euharistii, a trecut la cele vesnice fără a primi iertare cei trei copii, mai mult decât atât, aceștia, trecând peste voința și dorința mamei, au incinerat-o.

3. Următorul caz, pe care vreau să-l prezint este cel al domnului Vâlcea George, în vârstă de 53 de ani. Absolvent de Conservator, profesor de pian și a fost internat în cămin în urmă cu trei ani, de soția sa, cadru didactic, fiind diagnosticat cu schizofrenie și necesitând o supraveghere atentă și permanentă. Am remarcat că este un om educat, religios, în fiecare duminică participând la slujba Sfintei Liturghii și încercând și în cursul săptămânii, să fie în preajma mea, pentru a comunica tot mai mult. Din discuțiile cu el, am sesizat că există o anumită stereotipie în comunicarea legată de faptul că el nu ar fi bolnav, sperând că în viitorul apropiat, se poate întoarce în sânul familiei. Totodată, am încercat să-i explic situația în care se află și că e bine să-și accepte condiția, spunându-

i, că Dumnezeu are grijă de noi atât în familie, cât și în acest cămin unde sunt oameni cu nevoi speciale.

XIII. Preot Mănăilă Valentin Gabriel Spitalul Clinic de Boli Infecțioase și Tropicale „Dr. Victor Babeș” - București

În cursul celor unsprezece ani de activitate misionară în spital, m-am confruntat cu numeroase cazuri de bolnavi, internați în spitalul nostru, la care am fost solicitat și în care m-am implicat, cazuri care m-au emoționat și la care am încercat să aduc susținere, atât din punct de vedere moral, duhovnicesc, cât și financiar. Trebuie menționat că Spitalul V. Babeș tratează boli de plămâni, boli hepatice, boli de sânge și mă refer aici la pacienții infectați cu HIV-SIDA, ceea ce denotă că majoritatea trăiesc dintr-un mediu social defavorizat, oameni care locuiesc în stradă, alcoolici, tineri care se droghează, copii care provin din familii dezorganizate.

1. Ce-mi amintesc acum este cazul unei fete infectate seropozitiv, care nu mai avea pe nimeni, familia o abandonase în spital, pe care am ajutat-o cu îmbrăcăminte. Am mobilizat câteva asistente, care prin rotație îi asigurau hrana suplimentară și care o luau la ele acasă, asigurându-i astfel un mediu familial. A fost botezată, naș fiind chiar medicul în grija căreia se afla. De atunci țin legătura cu ea, spovedind-o și împărtașind-o în toate marile posturi din timpul anului.

2. Un alt caz emoționant a fost al unui bărbat, care suferea de cancer la plămâni, care nu era cunoscut religios. Am săvârșit Taina Cununiei, chiar pe patul spitalului, fiind imobilizat. La scurt timp a murit.

Am readus la credință mulți oameni, pentru care bolile grave, de care sufereau, deveniseră ispită îndepărtându-se de Dumnezeu. Sunt multe alte cazuri în care am fost implicat și care mi-au dat multă satisfacție, că am reușit să întăresc nădejdea în Dumnezeu multor bolnavi.

XIV. Preot Gheorghe Ioan-Emil Spitalul Clinic de Obstetrică Ginecologie „Prof.Dr. Panait Sârbu”- București

Prin mila lui Dumnezeu și cu Înalta Binecuvântare a Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, mi-am început activitatea ca preot de caritate la

Spitalul Clinic Giulești pe data de 1 iulie 2009. Viața spitalului mi-a pus în față multe cazuri speciale . Datorită specificului spitalului maternității, în primul rând, am întâlnit multe momente de bucurie (nașterea pruncilor). Însă, când aceștia vin pe lume cu probleme de sănătate constituie grele încercări, la care sunt supuși părinții. Problemele sunt de multe feluri: de la avorturi spontane, până la întreruperi de sarcină voite; de la sarcini oprite în evoluție, până la malformații, sarcini extrauterine; de la tratamente pentru diferite afecțiuni până la intervenții chirurgicale.

Pentru toate aceste probleme preotul de spital are un rol important. Prin slujbele religioase, prin rugăciuni speciale, prin consiliere duhovnicească și discuție cu fiecare pacient în parte se urmărește apropierea de Dumnezeu, dar și puterea de a trece mai ușor peste încercări. Exemplele cele mai delicate sunt în chip special momentele în care mamicile își pierd pruncii din diferite probleme de sănătate.

În continuare am căutat să surprind câteva dintre aspectele practice , misionare din viața spitalului. Dintre mulții părinți care au fost supuși la grele încercări aș vrea să-i menționez pe câțiva care au înțeles rostul suferinței și care s-au transformat radical ca urmare a acesteia; aici mă refer la relația cu Dumnezeu în special .

1. Primul caz special:

-părinții: Nițică Virgil (33 ani)

Nițică Mihaela (27 ani)

- primul copil:Cătălin (7 ani)

Am cunoscut-o pe mamică la spital, ca angajată a maternității. Era însărcinată cu Cristina Maria și nu avea o viață religioasă. Întâlnindu-ne mai des i-am sugerat că ar fi bine să se împărtășească și să participe la Sfintele Slujbe. A evitat acest lucru argumentându-mi că nu este „ prea bisericoasă”. În luna octombrie 2009, pe neașteptate, datorită unor eforturi neadecvate sarcinii au apărut complicații. A început să piardă sânge și a fost internată de urgență. Acolo am fost chemat să o spovedesc. S-a spovedit, urmând ca a doua zi dimineață, să se împărtășească. Seara, situația s-a agravat și la orele 22:30, pe 21 octombrie 2009, după multe complicații s-a născut Cristina Maria la 5 luni și o săptămână (26 de săptămâni). Starea era foarte gravă, iar șansele de supraviețuire nule. Multiple probleme de sănătate : hipoxie perinatală foarte gravă, sindrom respirator, infecție materno-fetală, anemia prematurității, echimoze multiple, circulară de cordon, icter. Inițial a fost declarată ca fiind moartă și așezată într-o cutie pentru a fi coborâtă la morgă. De acolo s-au auzit scâncete și în mare grabă a fost luată, pusă la

aparate și ventilată mecanic. Apare o speranță în ceea ce privește supraviețuirea. Șansele erau însă foarte mici, greutatea este de 860 grame. Am botezat-o de urgență, riscul de a înceta din viață, fiind foarte crescut, apărând și o hemoragie intraventriculară de gradul III. Au trecut câteva zile și apoi săptămâni. Hrana i se dădea prin gavaj. Minunea s-a produs! Aceea ce nu avea nici o șansă de supraviețuire începe să-și revină și chiar să depășească pe rând problemele de sănătate. Medicii și părinții au exclamat că este o minune de la Dumnezeu. Mama s-a transformat radical. A înțeles că numai Dumnezeu a salvat-o pe fetița ei și că trebuie să-și schimbe viața. Este nelipsită duminica de la Sfânta Liturghie și nu vine niciodată singură, ci însoțită de soț, celălalt copil, dar mai ales de Cristina Maria pe care o și împărtășim.

2. Al doilea caz special:

-părinții: Ionescu Daneș (30 ani) Ionescu Stela –Elena (34 ani)

Viața acestui cuplu est una liniștită, dar fără o implicație activă în viața bisericii. Totul era bine până când Stela Elena a rămas însărcinată. Pe 18 ianuarie 2010 se naște pruncul Luca la 27 de săptămâni și 2 zile, orele 14, cu multiple probleme de sănătate: hemoragie și organele principale afectate. Din acest moment liniștea și confortul, de care se bucurau cei doi părinți, au fost tulburate de această grea încercare. La sfatul medicului, părinții au solicitat preotului de spital, ca pruncul să fie botezat. Când am făcut cunoștință, mi-am dat seama că acești părinți aveau un fond bun din punct de vedere religios, dar momentul acestei cumpene i-a făcut să se trezească. Copilul era în stare foarte gravă, iar medicii i-au dat puține șanse de supraviețuire. Creierul este inundat și din această cauză capul i se umflă foarte repede cu fiecare minut care trece. Credița părinților îl ajută să reziste. Această suferință i-a făcut să se apropie și mai mult de Dumnezeu. Întâi și-au curățit casa prin sfeștanie, apoi sufletul prin rugăciune neîncetată și gândul permanent către Dumnezeu, indiferent de ce s-ar întâmpla. Participă la slujbele oficiate în capela spitalului. Înainte de fiecare intervenție, părinții cheamă preotul pentru a-i săvârși rugăciuni. Dacă nu există nici o speranță din punct de vedere medical, la Dumnezeu este singura nădejde. În urma consilierii duhovnicești, mi-au devenit fii duhovnicești și s-a creat astfel o legătură vie cu Dumnezeu.

3. Al treilea caz special

-părinții Anghel Silviu(40 ani) Zbucnea Alexandra Eugenia (35 ani)

Am cunoscut-o pe mămică în salon după ce afost internată datorită unor probleme legate de sarcină. Tot acolo l-am întâlnit și pe soț. Pe data de 9 februarie 2010, la 22 de săptămâni s-a născut Zoe-Maria (600 grame).

În discuțiile pe care le-am purtat cu părinții, am aflat că prunca s-a născut înainte de vreme, cu o stare de sănătate precară. În momentul acesta le-am explicat, că dată fiind starea foarte precară este bine să se săvârșească botezul de necesitate. I-am făcut să înțeleagă că au o datorie față de micuță, iar în cazul în care se întâmplă să moară nebotezată, părinții poartă întreaga vină. Au cerut să facă consiliu de familie urmând ca după acesta să-mi dea un răspuns. A doua zi am botezat-o, iar după încă o zi a trecut la cele veșnice. Părinții m-au anunțat cu tristețe acest lucru și mi-au spus că vor lăsa trupul neînsuflețit în spital. Eu le-am explicat că datoria ține nu numai de suflet, ci și de trup, Zoe Maria fiind membră a Bisericii și în acest sens se face o slujbă de înmormântare a pruncilor. După câteva zile glasul conștiinței a lucrat și au hotărât să și îngroape copilul creștinește.

4. Al patrulea caz special - părinții Simionescu Marian (36 ani) și Simionescu Viorica (33ani)

Viorica Simionescu naște la Maternitatea din Sibiu o fetiță cu mari probleme de sănătate. Din pricina lipsei aparatului de specialitate este trimisă în regim de urgență, cu ajutorul SMURD la București. Părinții au primit vestea și aici că nu se mai poate face nimic, urmând să aștepte decesul copilei. La sfatul medicului au chemat preotul spitalului pentru a face ultimul lucru din viața pruncăi, dar și cel mai important: botezul de necesitate. M-a impresionat dorința de a-și încreștina copilul, dar m-a frapat momentul în care tatăl m-a întrebat dacă poate să ardă trupul fetiței, după ce se va întâmpla inevitabilul. În felul acesta spera să șteargă din memoria mamei amintirea unui copil, care s-a prăpădit. I-am spus poziția Bisericii, dar fără nici un rezultat. Cazul acesta m-a făcut să înțeleg că părinții nu aveau o educație religioasă, iar toate eforturile pe care le-au făcut au fost în zadar.

Perioada de spitalizare poate fi mai scurtă sau mai lungă, după caz, și am observat că cei care stau mai mult și beneficiază de asistență religioasă se pot transforma, devenind din credincioși pasivi sau doar cu numele, în unii activi, preocupați.

XV. Preot Samson Daniel Spitalul Județean Ilfov - București

„Mă numesc Crăciun Cornelia, am 33 de ani și fiind însărcinată în 37 de săptămâni, în urma unor contracții premergătoare nașterii m-am internat la Spitalul Județean Ilfov.

Povestea mea este cea a oricaror alte viitoare mămici, care luptă secundă cu secundă, pentru ca bebelușul din burtică lor să trăiască.

Acum 9 ani am pierdut o sarcină de numai 10 săptămâni, aparent fără nici o explicație medicală, lăsând în sufletul meu un gol imens, pe care nu-l puteam umple cu nici o bucurie trăită în această lume. Nici o alinare sau activitate desfășurată, nu-mi putea împlini visul de a aduce pe lume copii și de a-mi întemeia o familie creștină.

Am hotărât să-mi schimb interiorul, lăsându-L pe Dumnezeu să pătrundă în inima mea și să-mi coordoneze viața. Rămânând însărcinată cu acest copil minunat, părintele m-a spovedit și m-a împărtășit, ajutându-mă necondiționat, sprijinindu-mă spiritual pas cu pas, să-L primesc pe Mântuitorul Iisus Hristos în suflet, șansă extraordinară, ca acest copil să se nască sănătos și să ducă o viață creștină minunată. Săptămâna petrecută în Spitalul Ilfov a fost un prilej unic de a putea vedea și alte cazuri de suferință, copii bolnavi sau alte mamici cu probleme de sănătate, care sau ameliorat vizibil în urma întâlnirii lor cu Dumnezeu prin intermediul acestui sfânt Iacov și al slujitorului ei. Sfintele rugăciuni realizate în incinta capelei Spitalului Ilfov, din timpul slujbelor de Sf. Maslu, Moliftelor și a Sf. Liturghii îți reorganizează sufletul pe dimensiunile credinței, speranței, iubirii creștine... de fapt manifestarea normală și firească a vieții! Efortul părintelui, participarea activă atât în cadrul slujbelor religioase, cât și la patul de suferință a celor care nu se pot deplasa, aduce nu de puține ori liniștea și bucuria sufletească atât de necesară vindecării sufletești și trupești.

Mulțumind tuturor celor care participă la realizarea acestor locașuri de rugăciune și tuturor celor care slujesc în cadrul lor. Închei aici povestea mea, sufleteste rămânând legată în susținerea acestor proiecte".

XVI. Preot NeaguGheorghe Spitalul Clinic "Colțea" - București

Bunul Dumnezeu m-a chemat la înalta treaptă a preoției în vara anului 2005, fiind hirotont pe seama Spitalului Clinic "Colțea", primul spital din Țara Românească.

Ca preot de caritate, am avut ocazia, de-a lungul anilor, să întâlnesc și să discut, în public și în particular, cu oameni din diferite medii sociale ale țării, cu felurite probleme de sănătate, mai ușoare sau mai grave, învățând de la fiecare câte ceva: de la unul iubirea de Dumnezeu și aproapele, de la altul puterea credinței și a rugăciunii în boală, iar de la

alții, să zâmbești, să înfrunți cu demnitate, curaj și multă răbdare, indiferent de vârstă, necazurile și bolile în calea acestei vieți trecătoare.

Deși fiecare persoană este unică și irepetabilă în această lume, cu povestea vieții și bolii lui, față de unii oameni, s-a creat în timp o apropiere, o relație duhovnicească deosebită, o adevărată prietenie creștină, iar aceasta, de cele mai multe ori, cu pacienții de pe secțiile de hematologie, oncologie sau terapie intensivă.

Din multiplele trăiri avute în cadrul acestui așezământ medical, câteva îmi sunt mereu în minte, pentru că mi-au marcat existența, m-au ajutat să înțeleg altfel această viață și mi-au întărit mai mult credința:

1. O doamnă pe nume Mariana L., cu o situație materială bună, din zona Marii Negre, de aproximativ 45 de ani, aflată în ultimul stadiu evolutiv al unei leucemii acute, îmi spune: "Eu am aflat de boală în urmă unui vis...mi s-a arătat o femeie, cred ca era Maica Domnului și m-a îndemnat să merg la spital...boala m-a schimbat în bine; nu mai fumez, nu mă mai îmbrac extravagant, m-am apropiat mai mult de Biserică și mă rog aproape neîncetat lui Dumnezeu și la Maica Domnului, la care am mare evlavie". La un moment dat, medicii îi spun că nu mai au ce tratament să-i dea, și-i dau șanse de a trăi de 1%, dar ea plângea adeseori, întărindu-se în credință prin rugăciune, spovedanie și Sfânta Împărtășanie. La două - trei luni am aflat că a trecut la Domnul;

2. O altă creștină ortodoxă din Tulcea, pe nume Zoe, află că are leucemie acută. Se tulbură puțin, dar mai apoi își pune toată credința și nădejdea în Dumnezeu dorind să se spovedească în spital. Îmi mărturisește că are duhovnic, că se roagă zilnic citind: "Acatistele Zilelor Săptămânii" și rosteste adesea rugăciunea minții: "Doamne, Iisuse Hristoase, Fiului lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păătoasa". La câteva zile în stare terminală, pe patul morții, plină de credință și bucurie duhovnicească, impresionează și întărește în dreapta credință pe celelalte colege de suferință din salon, care, într-o duminică dimineața, îmi mărturisesc: " Doamna Zoe a fost cu adevărat credincioasă. Înaintea morții se ruga astfel: "Doamne Iisuse Hristoase, ai milă de mine păătoasa !", "Maica Domnului, ajută-mă!";

3. Era într-o duminică, după Sfânta Liturghie. Mergând la un salon de pe secția de oncologie, unde trebuia să spovedesc un pacient, o doamnă din sala, soția unui bolnav de cancer în stare avansată, îmi spune că un bărbat bolnav împreună cu femeia lui, doresc să se cunune religios pe patul spitalului. După ce am vorbit cu cei doi și am aflat despre gândul și hotărârea lor, am făcut cu greu rost de două verighete și de alte lucruri necesare slujbei, iar nași au dorit să fie chiar doamna și

soțul ei bolnav, care au ținut cu multa bucurie lumânările aprinse și au promis că-și vor asuma pe deplin rolul de părinți spirituali.

La mai puțin de o zi, bolnavul, care a dorit să se cunune, a plecat la Domnul;

4. Într-una din zile, mergând în vizită pe la saloanele de oncologie, o doamna bolnavă pe nume Carmen T., din Giurgiu, îmi mărturisește că ea este de credință romano-catolică, iar soțul și fetița sunt ortodocși. După ce am stat de vorbă îndelung cu ea, am aflat că ea cunoștea îndeaproape credința ortodoxă, deoarece obișnuia să citească și să meargă la slujbe în bisericile ortodoxe. Mai apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu am lamurit-o anumite învățături ale dreptei credințe, iar ea a dorit să facă cerere scrisă de convertire la ortodoxie din convingere. Am cerut și binecuvantarea ierarhului, iar mai pe urmă, am săvârșit, împreună cu părintele Victor P. rânduiala întoarcerii la Ortodoxie și Taina Sfintei Spovedanii, a Sfintei Împărtășanii și a Sfintei Cununii. La câteva luni, această bolnavă și-a dat sufletul în brațele lui Dumnezeu.

Din cazurile expuse mai sus reiese că Dumnezeu ne iubeste și că în lumea noastră nimic nu este întâmplător, ci totul proniator, iar necazurile de tot felul și bolile sunt daruri, nu pedepse, pe care El le trimite în această "Vale a Plângerii", pentru a dobândi "Patria Cerească", sublima Viață Veșnică.

XVII. Preot Pavel Gheorghe Camil

Spitalul de Chirurgie Plastică, Reparatrice și Arsuri - București

În cadrul activității mele pot sublinia unele cazuri deosebite, care ies din tiparul obișnuit al situațiilor cu care se confruntă un preot de spital.

1. Un caz interesant, pe care l-am întâlnit încă din primele zile la acest spital a fost al unei paciente, care suferise traume fizice deosebite și cu o stare generală degradată și din punct de vedere psihic. Era foarte abătută, într-o stare de semi - comă, neputând comunica verbal cu cei din jur. M-am ocupat în mod deosebit de acest caz, zilnic fiind lângă patul ei și citind rugăciuni și dezlegări. După o săptămână, am început să comunicăm și spre bucuria mea, peste câteva zile, a ajuns în stadiul de a se putea mărturisi și împărtăși. O rudă apropiată m-a așteptat la patul ei, relatându-mi fapte deosebite: a doua zi după împărtășire pacienta a privit minute în șir spre geamul salonului, părând că ascultă pe cineva, apoi a murmurat „Sfânta Parascheva, Sfânta Parascheva!”. De comun

acord cu această rudă am adus la capul ei o mică icoană cu această sfântă. La scurt timp, i-au fost aduse la spital haine binecuvântate la o biserică cu hramul „Sfânta Parascheva”. Imediat după aceasta, rezultatele au fost extraordinare în contextul stării sale de sănătate. Astfel, din acea femeie suferindă a devenit în timp foarte scurt un om sănătos, optimist și plin de credință, nemaivând nevoie de îngrijiri medicale în spital.

2. Un alt caz a fost al unui cetățean chinez care a suferit un accident în România la locul de muncă, rămânând fără două dintre degetele uneia dintre mâini. Nefiind creștin, atunci când citeam obișnuita rugăciune de dimineață în saloane, el nu participa în nici un fel, întorcându-se chiar cu fața la perete. Într-o zi, după slujba Sfântului Maslu, săvârșită la capelă, am intrat și în salonul unde se afla acesta, am făcut ungera cu uleiul sfințit al celorlalți pacienți de aici. Pentru prima oară am avut o discuție profundă despre importanța acestei sfinte taine în viața unui creștin. Deși nu înțelegea foarte bine limba română, cu emoție vizibilă, m-a rugat să-i explic unele cuvinte din rugăciuni, ceea ce m-a bucurat. Consider că un om de altă religie, așa cum a fost acest caz, prin puterea lui Dumnezeu poate fi luminat, ceea ce reprezintă o minune pentru cineva care refuza orice fel de apropiere față de Creator. La externare mi-a strâns mâna și am simțit o schimbare majoră în bine în ființa sa.

Există multe cazuri ce ar putea fi menționate referitoare la cei internați în acest spital de-a lungul timpului. Deși par foarte asemănătoare, fiecare vindecare în parte reprezintă o minune dumnezeiască, o manifestare profundă a dragostei pe care Dumnezeu o are pentru toți. Iată că prin grija doctorilor trupești și a celor sufletești, adică a preoților, oamenii se vindecă. Pentru toți cei care au suferit, boala trupească a reprezentat un moment unic de reflecție la Atotputernicia lui Dumnezeu, la faptul că acesta este o urmare a păcatului și mai ales la schimbarea mentalității în bine, spre o viață bineplăcută Prea Sfintei Treimi.

XVIII. Preot Zară Ștefan Spitalul Clinic „Nicolae Malaxa”- București

1. O doamnă asistentă de la Spitalul Clinic „Nicolae Malaxa”, E. M., lucra de peste 10 ani și la o clinică particulară de ginecologie unde îl ajuta pe medic să facă avorturi. De câteva luni avea niște vise înspăimântătoare, în care îi apăreau copiii avortați, și abia mai putea dormi noaptea. Văzând că nu încetează visele și conștientizând că sunt

datorate conștiinței ei încărcate a hotărât să se spovedească. Canonul primit la spovedanie a fost și acela de a nu mai participa la avorturi și de a încerca să-l convingă pe medic să nu mai facă avorturi. După mărturisirea ei visele au încetat. Încercând să-l convingă pe medic să nu mai omoare copii, dintr-o discuție, doamna asistentă a înțeles că și el are aceleași vise, apărându-i copiii uciși. Povestindu-i cele întâmplate cu ea, medicul i-a promis că se va duce și el la spovedanie. După câteva zile, în urma mărturisirii, medicul a conștientizat gravitatea faptelor sale și a hotărât că în clinica lui nu se vor mai face avorturi. Odată încetate avorturile, au încetat și visele înspăimântătoare ale medicului.

2. Un alt caz impresionant este cel al unui bătrân care a participat la câteva Sfinte Liturghii la Spitalul Clinic „Nicolae Malaxa”, fiind internat la noi având diabet. Acel bătrân se ruga toată Sfânta Liturghie în genunchi, cu lacrimi în ochi. În Postul Paștelui din anul 2009, a fost internat din nou în spitalul nostru, când s-a spovedit la mine. Așa i-am aflat povestea. Trăia mai mult în spitale, acasă la el nemaîndrăznind aproape să se ducă. Avea trei băieți care aveau patima beției și îl băteau zilnic, încât de multe ori pleca de acasă plin de sânge. Muncise toată viața pentru copiii lui și acum, la bătrânețe, aceștia îl răsplăteau cu bătaii. Singura lui alinare era în spitale. De aceea, îmi povestea el, stătea mai mult internat decât acasă. Participa la toate slujbele Bisericii, indiferent la ce spital era internat și se împărtășea foarte des. Nu mânca deloc carne și citea zilnic Paraclisul Maicii Domnului. Se ruga pentru copiii lui, ca Dumnezeu să îi ierte pentru ceea ce îi fac lui și să-i izbăvească de patima beției. Avea o credință impresionantă și îmi mărturisea că el este sigur că într-o zi copiii lui se vor întoarce către Dumnezeu și își vor iubi cu adevărat tatăl, înțelegând iubirea lui față de ei.

XIX. Preot Tudose Bogdan Petru Spitalul Witing - București

În cadrul capelei Sf. Nectarie Taumaturgul a Spitalului Witting slujirea liturgică a fost completată de activitatea filantropică de alinare a suferinței sufletești și a lipsurilor materiale ale bolnavilor internați în acest spital.

În felul acesta actul medical a fost completat pe lângă slujirea liturgică cu activitatea filantropică.

Având o colaborare strânsă cu personalul medical, ocazional, la marile sărbători creștine se organizează agape frățești; prin bunăvoința

Domnului Dogioiu Cătălin - Director Dr. al spitalului Witing, bucătăria și sala de mese au fost puse la dispoziție pentru prepararea și servirea de hrană caldă bolnavilor, cu precădere celor ce constituie cazuri sociale. Aceste acțiuni au avut caracter permanent la marile sărbători creștine (pentru cei rămași în spital departe de familiile lor) și la sărbătoarea hramului capelei.

Prin concursul dat de domnii Dr. Cătălin Dogioiu, Dr. Cucu Ștefan, Dr. Chircă, au fost achiziționate alimente diverse în valoare de 200 Ron, 500 Ron etc.

Cu prilejul sfințirii Troiței din curtea spitalului, personalul auxiliar s-a implicat atât în organizarea evenimentului cât și în pregătirea agapei ce a urmat la care au participat bolnavii dar și cei veniți pentru investigații la spital în ziua hramului.

Bolnavii – cazuri sociale au primit ajutor financiar constând în plățirea integrală a drumului de întoarcere acasă, cu precădere a celor din provincie (în anul 2009 – 10 cazuri) .

Prin bunăvoința unor credincioși, din afara spitalului s-au oferit haine (pijama, îmbrăcăminte de sezon) bolnavilor-cazuri speciale (în anul 2009 – 2 cazuri).

Personalul monahal provenit de la mănăstirile Rătești-Buzău și Popânzălești-comuna Drăgotesti, Dolj au primit o atenție deosebită fiind ajutați cu alimente în cazul regimurilor alimentare stricte.

XX. Preot Nicolae Alexandru Cristian **Spitalul Universitar de Urgență Elias - București**

În urmă cu 11 ani am făcut o alegere a cărei valențe avea să îmi schimbe radical modul de a privi oamenii, de a mă raporta la ei, de a înțelege viața, suferința și timpul.

Experiența mea ca preot de spital arată că adesea oamenii consideră că timpul le aparține, că pot face tot ceea ce doresc, într-o ordine pe care ei o stabilesc. Această ordine însă, adesea am constatat că nu Îl include și pe Bunul Dumnezeu sau El se află pe ultimile locuri în sfera preocupărilor acestora.

Liberul arbitru funcționează!

Mi-am intitulat mica expunere ***Spitalul sau viața din afara vieții*** deoarece odată cu atingerea bolii, oamenii trec de la starea de manifestare exterioară a eului lor la una mult mai profundă, de coborâre în sine, de autocunoaștere, de întrebări esențiale.

Pentru unii această coborâre este atât de profundă încât ajung să binecuvânteze boala și șansa pe care au primit-o întru întoarcerea spre Dumnezeu, pentru alții însă chinul este prea mare, crucea este prea grea și apăsarea le întunecă simțurile.

De ce viața din afara vieții? Pentru că adesea oamenii atinși de boală sunt marginalizați și nu mă refer aici la o marginalizare socială ci la o marginalizare dată de însăși modul lor de a privi și percepe rutina zilnică.

Repaosul impus de boală le oferă un timp cu care adesea nu mai știu ce să facă.

Pentru unii este un timp binevenit pentru rugăciune, pentru alții, din nefericire, este un timp al disperării, răzvrătirii, fricii, resemnării, a ignorării a tot și toate.

Pentru cea de a doua categorie reacțiile sunt determinate de o multitudine de factori:

- Lipsa educației
- Lipsa informației
- Lipsa practicii religioase
- O catehizare incompletă
- Lipsa credinței în Dumnezeu
- Lipsa practicării celor trei virtuți esențiale: credința, nadejdea și dragostea

1. A.D., un bărbat în vârstă de 70 de ani, fiu de preot, care nu s-a mai spovedit și împărtășit din copilărie, obișnuia să își facă rugăciunea zilnică, dar nu era participant activ al bisericii. Boala l-a lovit fulgerător și i-a dat un răgaz de numai 4 zile. Înainte de aceste zile nici un simptom nu prevestea ceea ce avea să urmeze. După 3 zile de spitalizare, în cea de a 4-a zi, starea lui s-a înrăutățit galopant. Fiica lui m-a rugat să încerc să îl conving să se spovedească și să se împărtășească.

În urma discuțiilor cu mine, în calitate de preot, A.D. s-a întors cu fața către Dumnezeu și a acceptat pregătirea sufletească pentru drumul ce curând avea să îl urmeze. La ora 18 a fost spovedit și împărtășit iar la ora 20.45 călătoria lui printre oameni s-a încheiat.

2. M.S. o tânără de 33 de ani, profesor de educație fizică într-un liceu din București, internată la Neurochirurgie și însărcinată în 2 luni, urma să treacă printr-o intervenție chirurgicală pe creier. La îndemnul soțului său a acceptat să poarte un dialog cu mine, în calitate de preot al spitalului. Până în momentul respectiv nu fusese o practicantă activă a Bisericii. Intervenția chirurgicală comporta riscuri majore, iar afecțiunea de care suferea avea un prognostic rezervat. În urma discuțiilor cu

preotul, a acceptat să se spovedească și a fost împărtășită, pregătită fiind astfel să pornească pe un drum greu și cu un final necunoscut. În urma intervenției chirurgicale a pierdut sarcina, dar a aflat că tumora care i-a fost extirpată era de natură benignă. Acest diagnostic i-a deschis un drum pe care nu credea că avea să pornească vreodată și pe care este hotărâtă să îl urmeze până la capătul vieții. În prezent vine la biserica spitalului ori de câte ori poate, simțind că acest loc i-a schimbat viața și că aici l-a redescoperit pe Dumnezeu.

XXI. Preot Aldea Costin Laurețiu Institutul de Pneumoftiziologie „Prof. Dr. Marius Nasta” Spitalul Filaret - București

În cei aproximativ doi ani de slujire, ca preot în cadrul Institutului „Marius Nasta”, am avut ocazia să întâlnesc diferiți oameni: unii care, bolnavi fiind, accepta suferința și Îi multumesc lui Dumnezeu pentru aceasta, considerând că este voia Lui să se întâmple așa pentru iertarea păcatelor și pentru câștigarea mântuirii lor, iar alții, care, deși se găsesc într-o stare deosebit de gravă, refuza să-L accepte pe Dumnezeu, nedorind a se mărturisi și a primi Sfânta Taină a Împărtășaniei. În cele ce urmează, voi prezenta câteva cazuri, atât pozitive cât și negative, întâlnite în activitatea mea pastoral-misionară.

1. Dragostea nemărginită a lui Dumnezeu față de oameni. Într-una din zile, am fost chemat de soția unui pacient pentru a-l cerceta. Am ajuns la salonul respectiv, l-am spovedit și imediat l-am împărtășit, aflând despre starea lui și de la personalul medical, că este foarte gravă. Fără a exagera în vreun fel, în maxim cinci minute am fost chemat înapoi pentru a-i face o ectenie, deoarece pacientul își dăduse obștescul sfârșit.

2. Dumnezeu întotdeauna ne mai dă o șansă. În urmă unei vizite prin spital, mergând în fiecare salon și întrebând dacă cineva dorește să se mărturisească, să li se citească diferite rugăciuni, ca de fiecare dată unii vor, alții nu. În după-amiaza aceleiași zile, aflu că într-un salon pe unde tocmai trecusem și unde nimeni nu ma solicitat, cineva a murit.

3. Am fost sunat într-o după-amiază să merg să văd pe cineva, care se afla în terapie intensivă. Când am ajuns, omul era inconștient și

intubat, neputând decât să-i citesc câteva rugăciuni de dezlegare. La o săptămână dupa aceea am mers, fiind chemat de altcineva, la terapie intensivă și, spre surprinderea mea, l-am văzut și pe cel căruia îi citisem cu o săptămână în urmă. Era dezintubat și putea vorbi. L-am convins să se spovedească, nevrând însă să se împărtășească, spunând că peste câteva zile. Am încercat să-l conving, dar a fost în zadar. Câteva zile mai târziu era din nou intubat, iar în cele din urmă a murit neîmpărtășit. Partea bună este că totuși a acceptat să se spovedească.

4. Mi s-a întâmplat, odată, ca o femeie să moară sub epitrahil, în timp ce îi citeam molifta pentru spovedanie. S-a uitat la mine, a strâns epitrahilul în brațe și apoi s-a întors cu fața către răsărit, s-a întins și așa și-a dat sufletul. Am aflat apoi că era o femeie credincioasă și fusese împărtășită în urmă cu două săptămâni.

XXII. Preot Vilcu Emilian

Spitalul Clinic de Urgență Floreasca - București

Sănătatea și boala sunt printre lucrurile de mijloc, adică în sine nu sunt bune, nici rele, depinde doar de scopul spre care sunt folosite. Boala, după cum bine știm este de cele mai multe ori urmare a păcatului, dar ea poate fi folosită și ca mijloc de îndreptare sau întărire, nu numai a celor bolnavi ci și a celor apropiați lor. În spitale, Dumnezeu mută accentul de pe boala trupească pe cea sufletească și caută în primul rând să-l facă pe om sănătos sufletește iar mai apoi trupește.

1. "Născuți pentru a doua oară" - aceste cuvinte mi le-a spus o femeie foarte credincioasă care venise în spital având sotul internat la terapie intensivă- toxicologie, deoarece se intoxicase cu monoxid de carbon în urma unei defecțiuni produse la o centrală termică. Șansele ca să-și revină erau mici. Femeia s-a rugat mult, a făcut ceea ce a putut din punct de vedere omenesc și a cerut ajutorul lui Dumnezeu, iar soțul ei și-a revenit și cu o zi înainte să se externeze a venit la capelă și mi-a spus că s-au născut pentru a doua oară, nu numai soția ei, ci și ea.

2. Un caz deosebit a fost acela a unor bătrâni(70-80 de ani). Bătrâna era internată la etajul șase la gastroenterologie, fiind grav bolnavă. Am fost chemat de o nepoată la femeia respectivă, pentru a-i citi rugăciuni de sănătate sau pentru a se spovedi și împărtăși. Stând de vorbă cu batrânică respectivă am aflat că ea și soțul ei nu aveau cununia religioasă, fiind cununați doar civil. Una din marile dorințe ale femeii era de a se cununa la

Biserică și de multe ori insistase pe lângă soțul ei să facă și acest lucru. Soțul avea în jur de 80 de ani și am aflat de la nepoata acestuia, că nu fusese un om religios, nu prea înțelegea cum stau lucrurile cu Dumnezeu, Biserica sau credința și nici nu voia să înțeleagă. El fusese și profesor, nu mai țin minte exact ce predase și multe lucruri legate de Biserică (printre care și Cununia) le considera inutile, pierdere de timp. Soțul femeii nefiind în spital, am rugat-o pe nepoată să vorbească cu el și să încerce să-i spună că dacă nu înțelege nimic din Taina Cununii și nu este convins că acesta îi folosește sufletește, măcar să facă acest lucru pentru soția lui care era destul de grav bolnavă și nu se știa cât mai are de trăit și apoi să nu trăiască toată viața cu acest regret. A venit nepoata bucuroasă că unchiul ei a acceptat, cu toate că și altă dată a încercat să-l convingă. I-am spus cam ce la trebuie pentru cununie: două lumânări, două verighete ... și nași. A acceptat ca ea și sotul ei să fie nași. Urma ca la orele 20 să coboare la capelă pentru a face cununia. Numai că la ora stabilită a venit doar nepoata împreună cu soțul având lumânările și verighetele exact cum le spusese, dar dezamăgiți că bătrânul s-a răzgândit spunând că ce-i trebuie lui cununie în Biserică, că s-a prostit la bătrânețe, că e penibil și așa mai departe. Am hotărât ca să iau tot ce-mi trebuie (Sfânta Evanghelie, veșminte, cununii) și să facem cununia în salon și așa batrâna era din ce în ce mai rău, fiindu-i foarte greu să se deplaseze, iar pe de altă parte bătrânul s-ar fi văzut oarecum în fața faptului împlinit și ar fi acceptat. Am urcat la etaj cu nădejdea că Dumnezeu ne va ajuta să facem ceea ce era bine pentru batrâni. Am ajuns în salon, bătrânul era foarte bine dispus, am vorbit puțin și apoi mi-a spus " Părinte! hai să facem ce trebuie!". Am hotărât ca să coborâm la capelă, deoarece este mai bine acolo. Batrâna a fost adusă cu un carucior. Între timp a sosit și fiica celor doi, care fusese plecată în afara țării și se stabilise acolo. Am săvârșit Taina Sfintei Cununii, batrâna a stat în scaunul cu rotile iar bătrânul, în ciuda neputințelor, a stat numai în picioare. Pe parcursul cununiei cei prezenți nu și-au putut stăpâni lacrimile de bucurie, iar la sfârșit bătrânul mi-a spus că acum este un alt om. El fusese toată viața lui ca Zaheu vameșul, avusese totul dar i-a lipsit ceva – Hristos- pe Care L-a găsit într-un final în Taina Sfintei Cununii.

3. Alt caz memorabil a fost a unui bărbat bolnav de cancer la stomac, internat la etajul trei chirurgie. Boala era într-un stadiu foarte avansat și din acest motiv medicii erau rezervați în a-l opera. În cele din urmă este operat, dar șansele de a mai trăi erau foarte mici și după această intervenție. A venit soția la capelă pentru a merge să-l împărtășesc. Am vorbit și mi-a explicat care era situația și mi-a mărturisit și faptul ca nu sunt cununați la biserică din cauză că au neglijat acest lucru. I-am explicat că cei care nu au cununia

în Biserică nu se pot împărtăși. Dacă se cunună soțul se poate împărtăși. Am mers și am vorbit și cu soțul care a fost de acord. Au luat cele necesare pentru cununie și la ora 15 am început slujba în salon, la patul bolnavului. În timpul slujbei bolnavului i s-a făcut rau. A fost nevoie de intervenția infirmierelor și a asistentei șefe, care asista și ele la slujbă. Am continuat slujba și la sfârșit barbatul s-a spovedit și s-a împărtășit. A doua zi a fost dus acasă pentru a-și da obștescul sfârșit în liniște în casa lui ,starea lui fiind destul de gravă .

4. Un tânăr de douăzeci și ceva de ani, a fost internat la terapie intensivă neurochirurgie, în urma unui accident de mașină iar medicii nu îi mai dădeau nici o șansă de supraviețuire. Am vorbit cu părinții tânărului, am mers la patul lui, i-am citit rugăciuni, l-am uns cu untdelemn de la Sfântul Maslu. Părinții, cum se întâmplă în cele mai multe cazuri, erau foarte dezorientați, deznădăjduiți. I-am sfătuit să fie realiști, dar în același timp și optimiști, mai mult optimiști dacă pot, că de cele mai multe ori multe lucruri nu țin de voința și de putința noastră, să se roage mult mai ales acum și să ceară și apropiaților, să se roage pentru fiul lor. Am vorbit și cu asistentele de la neurochirurgie și mi-au spus că este foarte grav și că nu sunt șanse să mai trăiască. Părinții în această perioadă de asteptare au venit și au participat la Sfânta Liturghie, la Sfântul Maslu, la Acatist și s-au rugat și în particular foarte mult. Peste 10 zile băiatul și-a revenit din comă, după ce fusese operat la cap. Am vorbit cu mama băiatului, care mi-a spus că ceea ce s-a întâmplat cu fiul ei este o minune, exact același lucru spunându-i și medicii. O dată cu fiul ei se trezise și ea. Era conștientă că Dumnezeu a vrut să o trezească oarecum din starea de indiferență față de Dumnezeu, Biserică, rugăciune, în care se găsea. Dacă înainte nu aprecia ceea ce avea (liniște, familie, etc), acum situația era alta. Schimbarea în bine, îndreptarea ei și a familiei s-a produs.

5. "Ionuț" un tânăr de douăzeci și ceva de ani fusese diagnosticat cu o tumoră pe creier destul de mare, motiv pentru care niciun medic nu voia să-l opereze, riscurile fiind foarte mari. Este operat până la urmă, și este eliminată o mică parte din tumoră, dar fără rezultate vizibile. Am vorbit cu mama lui, am încurajat-o și i-am spus să se roage mult, să se spovedească și să aibă nădejde în Dumnezeu, că va face cum este mai bine pentru băiatul ei. S-a spovedit, lucru care nu-l mai făcuse de demult, a venit aproape în fiecare zi la capelă, a participat la slujbele, pe care le-am săvârșit (Acatist, Sfântul Maslu, Utrenie, Sfânta Liturghie). A renunțat chiar și la unul din viciile care o stăpâneau mai demult, dar la care nu renunțase neavând o motivație puternică, a renunțat la viciul respectiv ca un plus de jertfă pentru însănătoșirea fiului ei. Ușor, ușor a început să-și revină, cu toate că nu fusese

eliminată decât o parte mică din tumoră. Părerea cadrelor medicale – minune de la Dumnezeu. Acum este plecat în străinătate pentru recuperare. S-a făcut sănătos nu numai tânărul respectiv, ci și mama lui.

XXIII. Preot Mircea Florin

Spitalul „Dr. Carol Davila”- București

1. În scurta slujire ca preot de caritate, am întâlnit cazuri deosebite, respectiv oameni, care, deși sufereau intens, dădeau dovadă de credință statornică și aveau nădejdea că Dumnezeu îi va vindeca. Nu de puține ori, în urma rugăciunii particulare, dar și prin participarea la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie și la Taina Sfântului Maslu, am putut citi pe chipurile lor pacea și liniștea ca lucrare a harului divin și alinarea suferinței.

Dar poate că situațiile cele mai tulburătoare sunt acelea în care un copil suferă, iar durerea mamei o amplifică. În acest sens, vă pot relata cazul unei paciente, în vârstă de aproximativ 40 de ani, mamă a doi copii, diagnosticată cu o insuficiență renală gravă. Aceasta era însărcinată, iar cei mai mulți medici i-au recomandat întreruperea sarcinii, întrucât considerau că atât viața ei, cât și a copilului erau în pericol. Diagnosticul sus-menționat îi provocase o serie de complicații, iar organismul răspundea greu la unele medicamente administrate. În ciuda acestor circumstanțe nefavorabile, aceasta s-a spovedit și s-a împărtășit, cu lacrimi în ochi cerând ajutorul lui Dumnezeu pentru a putea duce sarcina la bun sfârșit. În cele din urmă, trecând prin multe suferințe, dar cu credință puternică, cu ajutorul lui Dumnezeu, femeia a născut o fetiță sănătoasă (acum în vârstă de 1 an), de care se bucură întreaga familie. În continuare, aceasta vine și se spovedește în mod constant, la spital, aducând slavă lui Dumnezeu pentru binefacerile primite.

2. Un alt caz relevant pe care consider că trebuie relatat, este acela al unei paciente, în vârstă de aproximativ 80 de ani, adusă la spital în stare gravă și internată la terapie intensivă. Pe parcursul mai multor zile, aceasta s-a aflat în stare de inconștiență, având dureri insuportabile. După primele investigații, medicii se așteptau să moară imediat, însă ea a mai trăit mai multe zile, timp în care nu și-a găsit liniștea.

În urma rugăciunii de sănătate din salon, într-un moment scurt de trezire din agonie, am întrebat-o dacă vrea să se spovedească și prin

semne și-a dat acordul. Apoi, a primit Sfânta Împărtășanie și s-a liniștit total, iar după câteva ore a trecut cu pace la Domnul.

3. Al treilea caz pe care îl consemnez, aduce în prim plan credința, rugăciunea statornică și pacea interioară a unei doamne, diagnosticată de mult timp cu insuficiență renală, fiind dependentă de dializă. Cu ocazia fiecărei internări, aceasta se spovedește și primește Sfânta Împărtășanie cu multă dragoste, iar prin răbdarea ei în suferință și prin viața curată trezește și conștiința adormită a altor pacienți, care nu s-au mai spovedit din copilărie. Ea se roagă pentru ei, le împrumută cărți duhovnicești și îi îndeamnă să se spovedească.

Consider că prin exemplul vieții sale, prin răbdarea suferinței, dă mărturie de dragostea nemărginită a lui Dumnezeu pentru noi toți.

XXIV. Preot Cojocaru Constantin Daniel **Centrul de Boli Reumatismale „Dr. Ion Stoia” – București**

În activitatea zilnică, desfășurată printre oamenii internați în cadrul *Centrului de Boli Reumatismale* am întâlnit oameni de diferite vârste, profesii și credințe religioase. Printre aceștia se remarcă o categorie deosebită, care sunt cuprinși de o indiferență totală față de chemarea adresată lor de către Dumnezeu. Mulți dintre ei au devenit mai reci sufletește, odată cu suferința provocată de boală.

Însă, unii dintre aceștia au început să simtă un gol sufleteș, pe care doar Dumnezeu îl poate umple prin prima spovedanie petrecută la vârste înaintate. Prin discuțiile purtate cu acești oameni, fie în salonul lor (în care celor care nu se puteau deplasa), fie în locul unde se săvârșesc slujbele, prin exemplele prezentate din viața Sfinților, unii oameni care nu se spovediseră niciodată au înțeles că păcatul este o rupere, o despărțire de Dumnezeu și o formă de nerecunoștință, față de dragostea Lui. Ei au simțit că ajunseseră să stea împotriva Creatorului lor cu multă hotărâre, uneori pentru a justifica suferințele pe care le purtau. În urma sfaturilor duhovnicești și a tactului pastoral, am reușit să îi detemin pe cei mai mulți dintre aceștia să-și mărturisească păcatele pentru prima dată în viața lor. Printre aceștia se numără și angajați ai spitalului, care datorită deznădejdiei, nu mai reușiseră de foarte mult timp, să își

îndeplinească una dintre marile îndatoriri duhovnicești, și anume, spovedania păcatelor.

Una dintre femeile care a îndrăznit să își deschidă sufletul înaintea harului preotului duhovnic, era suferindă de poliartrită reumatoidă (o inflamație poliarticulară cronică, care evoluează îndelungat, cu puseuri acute). În vârstă de 80 de ani, aceasta era internată de câteva zile în spital, înainte de Postul Paștelui din anul 2008. După ce a participat la Liturghia din Duminica Lăsatului sec de brânză, mi-a spus că va participa la toate slujbele desfășurate în spital (era bucuroasă deoarece nu mai fusese prezentă de mult timp la slujbe, pentru că nu se putea deplasa la Biserică). A urmat prima săptămână a Postului cel Mare. După cum promisese, doamna a participat la cele patru seri ale Canonului Mare al Sfântului Andrei Criteanul, unite cu Pavecernița Mare. Frumusețea cântărilor, precum și învățătura despre puterea pocăinței adevărate, care a adus atâtor oameni trăitori în perioada Vechiului Testament, mântuirea și bucuria împărtășirii de harul lui Dumnezeu, au înduioșat-o și au determinat-o să mărturisească faptul că, niciodată nu a îndrăznit să își descopere în fața preotului duhovnic păcatele. I-am cerut să meditez asupra anilor ce trecuseră fără ca ea să se spovedească. În prima sâmbăta a Postului, cu bucurie am văzut-o intrând în oficiul confesoral pentru a se spovedi. După rugăciunile de iertare, mi-a mărturisit că în tinerețe a îndeplinit toate îndatoririle formale și exterioare ale cultului creștin, dar în sufletul ei nu s-a schimbat nimic și păcatele i-au adus în inimă gândul că acestea nu îi pot face vreun rău. Odată cu înaintea în vârstă, în sufletul acesteia a apărut teama că nu mai poate fi iertată, simțind că Dumnezeu e doar drept și osânditor. Cu multă răbdare, am reușit să descoperim patimile care au stăpânit sufletul ei și am căutat cea mai bună epitimie, care să o întărească în lupta duhovnicească împotriva acestora. După rugăciunea de dezlegare a păcatelor, mi-a mărturisit că simte o bucurie pe care nici vindecarea totală de boală nu i-ar fi putut-o oferi. Aceasta simțise că Dumnezeu i-a spălat inima și o pace pe care nu o putea descrie în cuvinte o stăpânea, luând locul fricii pe care i-o adusesse boala, care îi încovoiașe mâinile.

După trei luni, doamna a revenit pentru tratamentul necesar bolii sale dureroase. A dorit să se mărturisească din nou și acum am descoperit schimbarea acesteia precum și progresul duhovnicesc care a apărut pe măsura în care a urmat canonul. În prima duminică s-a împărtășit cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos. De atunci, revenind odată la șase luni în spital am devenit duhovnicul ei și am înțeles că dragostea lui Dumnezeu este covârșitoare pentru fiii săi și

una din datoriile preotului de spital este să caute oamenii care nu s-au spovedit vreodată.

XXV. Preot Ghioca Alexandru Marius Spitalul Clinic de Copii „Dr. Victor Gomoiu” – București

1. IOSIF-IONUȚ (1 an și 5 luni) — provine dintr-o familie săracă dintr-un sat din jud. Călărași și am luat cunoștință de situația lui în august 2009. Mi-a atras atenția prin faptul că deși avea 1 an, părea de 5 luni; mai târziu am aflat că avea unele malformații la ficat, boală care-i împiedica dezvoltarea și-i producea dureri. Mama lui era o tânără simplă, care nu putea să spună prea multe despre boala copilului și nici chiar ce vârstă avea. Deoarece copilul nu era botezat, una din mamele internate s-a oferit să fie nașă, iar botezul l-am săvârșit în salon pe data de 13 septembrie 2009. Copilul a fost împărtășit, iar starea lui a fost mai bună pentru câteva săptămâni, după care iar s-a deteriorat. În decembrie 2009, mama lui l-a părăsit și în prezent se află în grija spitalului, într-un salon în care mai sunt câteva cazuri asemănătoare, ca de exemplu ALICIA (5 ani). Aceasta are grave probleme neurologice ce o împiedică să comunice în vreun fel cu exteriorul. Mama ei o mai vizitează uneori, în acele momente parcă chipul fetei se schimbă, parcă revine la viață; în restul timpului stă nemișcată pe spate sau pe o parte, având o privire fixă.

2. Alt copil din același salon este și LARISA (aproximativ 2-3 ani), tot un copil abandonat cu serioase probleme neurologice, care stă în permanență pe o parte, contorsionată ca un arc. Acești copii sunt foarte greu de împărtășit deoarece sunt hrăniți pe tub și și-au pierdut capacitatea de a mai înghiți sau au gura plină de secreții bronhice, fapt ce necesită o aspirare specială a căilor respiratorii. Cu toate acestea, li se citește deseori rugăciuni.

3. IOANA-ALEXANDRA (1 an și 2 luni) — la 3 zile de la naștere a intrat în comă; a fost botezată de preotul din sat (jud. Argeș) și starea ei s-a îmbunătățit, dar nu poate merge și nici comunica verbal; doar mama ei îi înțelege anumite mișcări ale feței sau ochilor. A fost împărtășită destul de greu, iar mama a primit anumite îndrumări în privința rugăciunii pentru copil, deoarece era destul de dezorientată.

4. NICOLAS (10 luni – București) — și el are probleme neurologice severe asemănătoare cazului mai sus pomenit; este adus destul de des la spital, deoarece și cea mai mică răceală îi pune viața în pericol. De fiecare

dată, mama lui îmi cere să-l împărtășesc sau să-i citesc rugăciuni de sănătate.

5. IOANA-TEODORA (2 luni – Ploiești) — a fost internată în urma unor convulsii aparent fără cauză, fiind suspectată de epilepsie. Părinții mi-au solicitat să săvârșesc Taina Botezului la capelă, dar o bronșiolită l-a făcut pe medicul copilului să nu-i dea voie să iasă din spital. Deoarece starea sănătății fetiței o îngrijora pe mamă și pentru că tatăl trebuia să plece la muncă în străinătate, am hotărât să facem Botezul pe scurt în salon, urmând ca slujba să fie completată la biserică sau la capela spitalului, atunci când fetița va fi mai bine. După Botez și Mirungere, fetița a fost împărtășită, iar părinții ei s-au mai liniștit.

6. CRISTIAN, CRISTINA sau MIHNEA, copii de până într-un an, sunt doar câțiva copii din cei mulți cu probleme neurologice sau diagnosticați cu epilepsie. Mamele lor sunt mai deschise către lucrarea preotului; vin cu copiii la împărtășit și stau cât pot la slujbă, deoarece, în general, copiii sunt foarte agitați și nervoși.

XXVI. Preot Militaru Gabriel

Maternitatea Bucur - București

1. Femeia oprită de Maica Domnului să facă avort. Într-o duminică, după săvârșirea Sfintei Liturghii, o doamnă bolnavă, internată în spital, în vârstă de 45-50 de ani, mi-a povestit cu lacrimi cum Maica Domnului a oprit-o de la săvârșirea unui avort în urmă cu mai mulți ani. Se întâmplase în tinerețea ei. Având mai mulți copii și rămânând din nou însărcinată, planificase împreună cu sora ei să meargă la spital să facă avort. În noaptea dinaintea avortului, a avut un vis înfricoșător. Mântuitorul și Maica Domnului erau împreună cu ea într-o cameră, iar în acea cameră era un fotoliu. Doar unul. Domnul Iisus Hristos stătea în fața fotoliului, iar Maica Domnului în spatele fotoliului, iar pe fotoliu era așezat un copil. Atunci Maica Domnului i-a spus femeii că acela este copilul, pe care îl va avea și să ia seama să nu-l ucidă. Femeia s-a îndreptat curioasă spre fotoliu să privească copilul, să-i vadă fața, dar nu l-a putut vedea, decât de la distanță, fața nu a putut să i-o vadă. Și s-a trezit plângând cu amărăciune. De aceea, îngrozită de gândul ei de mai înainte, nu a mai făcut avort și a născut un copil sănătos, un băiat care a ajuns cel mai serios și bun dintre toți copiii ei. Și astăzi îi mulțumește lui Dumnezeu și Maicii Domnului, atât pentru că au oprit-o de la fapta

înfricoșătoare, pe care avea de gând să o săvârșească, cât și pentru acest copil minunat primit în dar de la Dumnezeu.

2. Rugăciunea soției la Maica Domnului salvează un bolnav cu afecțiuni grave la cap. Într-o vineri seară, după slujba Sfântului Maslu, o doamnă tânără, cam de vreo 40 de ani, îmi spunea necazul ei și îmi cerea ajutorul. Soțul ei era bolnav, având o afecțiune gravă la creier, infecție și mult lichid. De aceea operația era foarte riscantă, iar doctorii nu își asumau răspunderea în ceea ce privește momentul potrivit și prielnic pentru a-l opera. Iar timpul trecea și starea bolnavului era din ce în ce mai complicată. De multe ori cădea într-o stare asemenătoare comei, fiind inconștient. Și, în amărăciunea și necazul ei, mă întreba ce rugăciuni și slujbe trebuie să facă pentru ca Dumnezeu să se milostivească de ei. După ce am întrebat-o când s-au spovedit și împărtășit ultima dată ea și soțul ei, precum și alte amănunte referitoare la viața lor duhovnicească, i-am recomandat, pe lângă răbdare și alte rugăciuni pentru soț și pentru doctorii lui, să ceară ajutorul Maicii Domnului. Să citească Paraclisul Maicii Domnului în fiecare seară și să-și pună nădejdea în bunătatea și milostivirea ei. Vinerea următoare, tot după Sfântul Maslu, miruiam. Și ajunge în fața mea doamna respectivă, cu fața senină, surâzând. Și mi-a spus că soțul se simte bine, că a fost operat cu succes. Mi-a spus apoi că după numai două zile de când a început să se roage Maicii Domnului medicii au luat hotărârea de a-i opera soțul, total pe neașteptate, într-o dimineață, fără ca măcar să o anunțe și pe dumneaei. Abia când a ajuns la spital a aflat că soțul ei fusese deja operat. Era foarte bucuroasă și recunoscătoare Maicii Domnului. Ceea ce nu mi-a spus însă, a fost faptul, că deși trecuse doar o săptămână, soțul ei mergea și, mai mult, era în biserică și participase la Sfântul Maslu. Nu am știut nimic și nu am observat nimic nici în timpul slujbei. La un moment dat, în fața mea a venit, pentru a fi miruit, un domn bandajat la cap. Nu am făcut nici o lăgătură, nici măcar nu mi-a trecut prin minte că acela era soțul doamnei. Am crezut că este un alt bolnav. Văzându-l bandajat la cap, l-am întrebat dacă a fost operat și dacă se simte bine. Mi-a răspuns că este bine, slavă Domnului. Apoi, am rămas mut de uimire când, în clipa următoare a apărut doamna și mi-a spus că acela este soțul ei și iată este foarte bine. Mi s-au înmuiat genunchii. Am slăvit pe Maica Domnului pentru această adevărată minune. Și am văzut încă o dată ce mare este puterea credinței și nădejdea în Dumnezeu. Nădăjduiesc și eu ca atât cel vindecăt, cât și soția sa să rămână mereu lângă Maica Domnului și aproape de Dumnezeu.

3. Convertire în urma unui vis providențial. Am fost impresionat de o întâmplare, care m-a luat total prin surprindere. Vara trecută, într-o dimineață, am fost să împărtășesc o doamnă la salon, în spital. După ce am spovedit-o și împărtășit-o, am auzit un glas de bărbat, care mă chema de la celălalt capăt al salonului. Un domn cam la vreo 50 de ani, înalt, cu fața senină și vorba calmă, liniștitoare. M-a rugat, dacă pot, să-l spovedesc și să-l împărtășesc și pe dumnealui. Am sesizat că lângă el stăteau soția și fiul, care m-au întâmpinat cu o aparentă indiferență, în fapt cu o oarecare răceală. M-am făcut că nu observ. Apoi, soția și fiul s-au retras și am rămas numai cu bolnavul. Ceea ce avea să-mi povestească acest creștin, m-a impresionat foarte mult. Poate că pentru unii creștini, povestea acestui om nu reprezintă prea mult sau ceva deosebit, dar pentru un preot ori teolog, ea are semnificații profunde. Și eu am înțeles că așa lucrează Dumnezeu la mântuirea omului, în diverse moduri și chipuri, unele mai lesne de înțeles, altele, dimpotrivă, mai greu de pătruns. Deci, omul nostru și-a început povestea... Până la suferința în care se afla acum (nu îmi mai amintesc de care boală suferea; oricum, acest aspect nu este esențial în context), nu fusese un om apropiat Bisericii, deși ortodox din familie și un om care, în general, încercase să facă bine celorlalți, după putința și priceperea lui. Slujbele și viața liturgică a Bisericii îi erau prea puțin familiare. O vreme viața lui a decurs bine, atât în familie cât și în cariera profesională. Apoi, s-a îmbolnăvit. Boala lui avea ritmuri oscilante de la o zi la alta, odată îi era bine, apoi se simțea rău și iarăși bine și... tot așa. Și, într-o zi, bolnav pe patul de spital, a avut un vis, care i-a schimbat viața. Mai ales pe cea duhovnicească... Am să încerc să redau cât mai fidel firul povestirii acestui vis uimitor. Este important să subliniez faptul că omul nostru nu numai că nu studiase teologia, dar nici măcar nu era un cunoscător foarte bun al învățaturii de credința ortodoxă. Deci, visul acesta, cu profunde conotații teologice, eshatologice, nu putea fi nicidecum rodul fanteziei sau al invenției personale a bolnavului acesta. Se făcea că el era într-o pădure pe un munte. Se simțea foarte bine, nu avea nici o durere, nici o suferință, nici o grijă. În depărtare se vedea o casă de lemn, micuță, dar foarte frumoasă. În jurul casei erau flori minunate. Nu știa de ce și pentru ce, dar se simțea foarte atras spre acel loc. Ceva lăuntric îi spunea că trebuie să se îndrepte spre acel loc. Ceea ce a și făcut. În drum spre casă, acest om a trecut prin trei stări sufletești diferite, să le spunem stadii. Primul stadiu a fost o căldură ocrotitoare, putătoare de grijă. O căldură liniștitoare și plină de bunătate, care izvora din aceea casă. De acolo venea. Și îl atrăgea și mai mult spre ea pe omul nostru. Și, mergând

Înainte, a intrat într-un al doilea stadiu: o iubire mai presus de orice cuvânt, o iubire care, spunea bolnavul, îl copleșea, o iubirea care îl făcea să nu-și mai dorească să plece de acolo vreodată. Se simțea cel mai iubit om din lume și știa că cineva din casa aceea îl iubește foarte mult și revarsă această iubire imensă către el. Dar nu știa cine poate locui în acea casă. A mers, deci, mai departe... Și a trecut în al treilea stadiu: o lumina strălucitoare, orbitoare, dar nu înfricoșătoare, ci i se părea că este o lumină iubitoare, protectoare. Se simțea atât de bine, cum nu se mai simțise niciodată. Și ardea de nerăbdare să ajungă la această casă. Și, a ajuns... Era o casă de lemn, veche, dar în stare foarte bună, frumoasă. Era înconjurată de flori frumoase. Era o liniște adâncă, dinăuntru nu se auzea nimic. A deschis ușa casei cu emoție pentru că nu știa ce este înăuntru. Ușa a scârțâit scurt și înăuntru lumina era stinsă, dar, privind mai bine, a observat un bătrân atât de frumos, cu bărba albă, tăcut și senin. Stătea pe scaun și nu spunea nimic. Dar bolnavul simțea că acest Bătrân era cel care iradia și căldura și iubirea și lumina. Fiind emoționat, timorat și puțin înfricoșat, omul nostru nu a spus nimic la început. Ci a început să observe mai atent obiectele din casă. Erau prăfuite, vechi, dar în stare totuși bună. I-a atras atenția o bibliotecă cu multe cărți și praful gros de pe ele. Simțea nevoia să facă ceva, să ajute. Atunci i-a vorbit timid Bătrânului: „Dacă vrei, am să șterg eu praful de pe cărți” „Nu, nu, lasă-le așa cum sunt! i-a răspuns liniștit Bătrânul”. Apoi, prinzând curaj, bolnavul i-a spus Bătrânului: „Dacă trebuie să rămân aici de acum încolo, să știi că mă bucur, e atât de bine aici...” „Nu, a răspuns Bătrânul, nu e timpul! Trebuie să te întorci înapoi. Să închizi ușa. Și, deși nu a înțeles prea mult răspunsul Bătrânului, bolnavul nostru a ieșit pe ușă, închizând-o. Și, apoi, s-a trezit din somn. Dar nu oricum. Ci tremurând și plin de lacrimi. Nu plângea, dar lacrimile îi curgeau șiroaie. Câteva zeci de minute lacrimile au curs încontinuu și el nu putea înțelege de ce. După aceea au încetat. Bolnavul se simțea liniștit, avea o pace adâncă în suflet. A încercat să-și reamintească în fiecare zi acest vis și să-l înțeleagă. Spunea că, într-un final, a înțeles ce dorește să-i transmită Dumnezeu prin acest vis, dar nu înțelegea de ce l-a învrednicit tocmai pe el de acest dar, el care era atât de păcătos. Mi-a spus că a înțeles, cât de mult ne iubește Dumnezeu și cât de mult îl iubește pe el. Și a înțeles că îl așteaptă acolo să ajungă cândva. Simțea că, prin acest vis, Dumnezeu l-a încurajat în suferința lui și că i-a arătat faptul că nu trebuie să se teamă de moarte, așa cum îi era înainte. Și îmi spunea acestea cu lacrimi în ochi. Mi-a mai spus că din ziua aceea se roagă continuu la Dumnezeu și că este pregătit să înfrunte orice de acum încolo. S-a bucurat că Dumnezeu

i-a dat și posibilitatea de a se spovedi și împărtăși. Numai o singură durere în suflet mai avea: spunea el că din vina lui, pentru că nu știuse să-i apropie pe soție și fiu de Dumnezeu, de biserică, aceștia nu prea credeau în Dumnezeu, fiind total neglijenți de viața lor spirituală. Iar acum, după ce le povestise și lor visul său și începuse să se roage mereu, ei credeau că delirează, că a luat-o razna. Acest fapt îi producea o suferință interioară și se simțea vinovat. Nu știa ce să mai facă ca să-i convingă de existența lui Dumnezeu și de faptul că ne iubește enorm. Atunci mi-am amintit și eu de primirea ostilă a familiei lui și am înțeles atitudinea acestora față de mine. Am mai stat puțin de vorbă cu el și, după ce i-am spus că acest vis este un dar de care puțini au fost învredniciți de Dumnezeu, l-am sfătuit să se roage permanent lui Dumnezeu atât pentru el cât și pentru familia lui și să aibă multă răbdare în suferință. Am fost impresionat de acest om și de visul lui. Ce s-a mai întâmplat după aceea cu el, dacă mai trăiește sau nu, aceasta nu mai știu. Oricum, m-am rugat și eu pentru el ca, atunci când va rândui Dumnezeu, să ajungă fericit și bucuros la frumoasa casă din visul său.

XXVII. Preot Neagu Dorel Eugen Institutul Oncologic “Prof. Dr. Al. Trestioreanu”

1. „Mă numesc Craciun Diana Tatiana și am 18 ani, un copil ca oricare altul, cu vise, speranțe și planuri pentru viitor. Sunt în ultimul an de liceu, iar vacanța de Crăciun mi-am petrecut-o în Spitalul Foișor, unde am aflat cumplita veste. Vestea ce mi-a spulberat toate planurile: sufăr de “sarcom iliaco-drept”. Când am aflat nu știam cum să le spun părinților, care au mai pierdut acum câțiva ani un copil de doar 2 ani. Frățiorul meu a avut o boală asemănătoare “nefroblastom rinichi drept”, boala descoperită tot în perioada Sfintei Sărbători a Nașterii Domnului. Atât eu, cât și familia mea am fost întăriți, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, de oameni cu suflet mare. Oameni care ne-au ajutat să trecem prin aceste momente grele: dl. dr. Pavelescu Gheorghe de la Spitalul Foișor și dl. dr. Nuțu Dumitru, de la Spitalul Oncologic Fundeni. De asemenea, doresc să menționez încurajările preotului Neagu Dorel Eugen, care după ce m-a cunoscut, mi-a fost mereu alături și mi-a oferit susținere și sfaturi duhovnicești pentru a-mi păstra încrederea că vindecarea este posibilă cu ajutorul lui Dumnezeu. O mare șansă pentru vindecarea mea ar fi urmarea unui tratament în orasul Heidelberg – Germania, al cărui cost depășește cu mult posibilitățile financiare ale familiei”.

1. Cristinel are 6 ani (n. 23.11.2003) si este din satul Cioboti, comuna Olanu, jud. Vâlcea. Istoric medical: diagnosticat cu tumoră abdominală Sarcom Ewing în luna august 2008. A suferit o intervenție chirurgicală la Spitalul Budimex din București. După 6 luni de citostatice, în urma investigațiilor medicale a rezultat faptul că organismul nu a răspuns bine la tratament, iar Cristinel a fost operat din nou în luna ianuarie 2009, tot la Spitalul Budimex. După o scurtă perioada de timp, boala a recidivat. În prezent se continuă tratamentul cu citostatice la Institutul Oncologic din București. La ultimul examen RMN au fost descoperite multiple metastaze pulmonare si hepatice.

3. Drăgan Daniela Mariana (n. 07.09. 1993), 16 ani, Bucuresti; Diagnostic Boala Hodgkin – scleroza nodulara in decembrie 2009. In prezent este internata la Institutul Oncologic din Bucuresti pentru tratament cu citostatice; unele inasa nu se gasesc in tara (Dacarbazin si Vinblastin), iar parintii sunt nevoiti sa le procure din strainatate. Lunar, tratamentul costa aproximativ 250 lei. Locuieste impreuna cu parintii intr-o camera din cartierul Ferentari. Tatal este angajat cu salariul minim pe economie ca agent de paza, iar mama este somera deoarece a fost insotitor personal al bunicii, care a decedat. Familia este in impas atat financiar, cat si emotional. Odata cu inceperea tratamentului Daniela nu a mai frecventat cursurile liceului pe care il urma.

XXVIII. Preot Mihalcea Iulian **Spitalul CFR - nr 2 - București**

Când ești chemat la secția “ Maternitate” pentru un Botez de urgență nu te aștepti la clipe fericite. Mărturisesc că sunt, după părerea mea, cele mai cumplite momente din viața unui preot de spital mai ales dacă se întâmplă ca preotul să aibă și el, în aceeași perioadă, copii mici acasă. Situații mai mișcătoare chiar și decât acelea în care ești chemat la căpătâiul unui muribund.

1. Așadar, am fost chemat în urmă cu câțiva ani pentru un astfel de Botez de necesitate. Fiul unei doamne psiholog, pe care o cunoșteam din desele ei apariții la televizor, se născuse prematur cu grave probleme de sănătate. S-a săvârșit slujba Botezului, micuțul primind numele „ Ioan”. Părinții, niște oameni foarte credincioși, nu s-au lăsat copleșiți de această situație ci ai început să se roage și să lupte. Rareori mi-a fost dat să văd asemenea oameni luptători. De câteva ori pe zi i se recoltau micuțului probe de sânge iar tatăl alerga, contra cronometru, pe la diferitele laboratoare, mai performante din București, pentru analize. Cu toate

acestea lucrurile mergeau din rău în mai rău. Într-o zi întâlnindu-mă cu medicul neonatolog care îl supraveghea pe copil și, văzând ca situația se deteriorează, l-am întrebat ce probleme are micuțul, ce organe îi sunt afectate? Răspunsul a venit sec: „Părinte, toate organele interne îi sunt afectate! Șansele sunt foarte mici!” Apoi, copleșită de situație a mai adăugat: „Numai...” și apoi a arătat cu degetul spre cer.

Această discuție cu medicul a avut loc într-o vineri. Copilul stătuse deja zile bune la incubator conectat la aparate. Duminică, în cadrul vizitei pe care o fac de două ori pe săptămână în fiecare salon, nu l-am mai găsit pe Ioan în spital. M-am gândit la ce poate fi mai rău! Personalul de pe secție mi-a spus că, întrucât șansele de supraviețuire erau nule, bietul copil fusese externat. Practic fusese trimis acasă să moară! Medicul nu putuse să le spună părinților acest lucru ci le transmisese ceva de genul: „Mergeți Dumneavoastră acasă câteva zile și reveniți peste vreo săptămână pentru noi analize”. Zilele treceau și nimeni nu avea curajul să sune pe acești părinți să întrebe despre micuț. După vreo săptămână, mare i-a fost surprinderea doctoriței (și sperietura pe măsură) când a fost contactată telefonic de mama băiețelului care o întreba: „Doamna doctor, când ne puteți programa pentru analize?” Doctorița stupefiată, se bâlbâia la telefon neștiind ce să zică surprinsă de faptul că Ioan mai trăiește. Totuși a reușit să zică: „Veniți mâine dimineață”. A doua zi a consultat din nou copilul pe care îl trimisese acasă să moară. I s-au recoltat din nou probe de sânge pentru analize. Spre seara au sosit și rezultatele: copilul era perfect sănătos! Doar faptul că era sub greutatea normală mai constituia o problemă. Între timp și aceasta s-a rezolvat. Anii au trecut. M-am întâlnit deseori cu Ioan și cu părinții săi în parc (așa am aflat că suntem și vecini). O mândrețe de băiețel!

Mi-a rămas întipărită pe retină întâlnirea mea cu doctorița neonatolog a lui Ioan după această minune. Când ne-am întâlnit ea nu mi-a mai spus nici un cuvânt ci numai a repetat același gest pe care îl făcuse cu ceva timp în urmă arătând cu degetul în sus, spre Divinitate.

Dumnezeu hotărâse la Botez și parcă rostise împreună cu preotul și cu nașul: „IOAN ESTE NUMELE LUI!”

XXIX. Tătaru Lucian

Complexul de Servicii Sociale Odăi, Sector 1, București

1. În CSS Odăi există două pavilioane Infirmerie (Spital) pentru bolnavi (femei-bărbați), aflați în ultimul stadiu de boală. În Sfântul și Marele Post al Învierii în anul 2008 am mers în cele două pavilioane și

am legat un dialog cu pușinii bolnavi care puteau încă vorbi, iar unii, chiar, au fost spovediți și împărtășiți. Mare a fost bucuria mea când în anul următor toți cei aflați în infirmerie, bărbați și femei (cu boli deosebite sau vârste înaintate) erau „în vigoare” pentru câteva clipe și unii mă chemau pentru Spovedanie și Împărtășanie. La Sfânta Sărbătoare a Învierii Domului 2009 am împărtășit pe toți cei bolnavi aflați în Infirmerie, întrucât nici unul nu a mai fost în comă sau altă neputință.

2. În primul an de slujire a CSS Odăi, după chiar trei luni, am sesizat că de două luni nu au fost înregistrate decese printre cei asistați, mai ales printre cei bolnavi. Am început să verific ce se întâmplă și am luat la rând toți bolnavii. Mulți dintre ei se chinuiau cu suferință cumplită. La rugămintea mai multor familii am citit pentru unii dintre aceștia după rugăciunile Sfintei Spovedanii și pe cele la ieșirea cu greu a sufletului. După mai mult de două ore cei aflați în această îndelungată și grea suferință au început să „treacă la viața veșnică”.

La câțva timp după ce „am amenajat” Capela la CSS Odăi, am observat că mulți dintre cei aflați acolo nu îndrăzneau să intre și să asiste la Sf. Slujbe, ci stăteau afară. În urma discuțiilor purtate cu fiecare dintre ei am aflat că mulți dintre ei se sfiesc să intre pentru că nu au mai fost niciodată în Sf. Biserică iar alții nu au fost spovediți și împărtășiți niciodată (decât la Botez în copilărie) sau alții nu sunt botezați sau cununați, în special familii de rromi, dar bucuria săvârșirii Sf. Slujbe acolo îi face să stea cu smerenie la ușa Sf. Capele.

După câțva timp am devenit nașul unor copii și al unor tineri căsătoriți care aveau și cinci copii cum este familia Caraghiorghie Marius și Viorica sau fetița Racău Nicoleta – Flori născută în anul 2001 și crescută de o bunică, părinții fiind de negăsit.

3. De asemeni toți cei bolnavi psihic în urma prezenței la Sf. Slujbe au ajuns la stadiul de a nu mai fi „agitați” sau a crea probleme pe timpul slujbelor ci au devenit deosebit de atenți și participă atât la unele momente liturgice, închinăciuni, metanii, etc.

XXX. Preot Ivașcu Marian-Sorin

Spitalul Clinic Dr. I. Cantacuzino – București

Sunt preot de caritate din anul 1995 și pentru mine fiecare caz este special căci fiecare om este creația lui Dumnezeu și fiecare este unic.

Dacă ar fi să mă gândesc, însă, la unii dintre cei care m-au impresionat de-a lungul activității mele în cadrul spitalului Clinic “Dr.I.

Cantacuzino" îmi vin în minte câteva cazuri mai speciale. Astfel, la începutul activității mele pastorale, mergând în spital pentru a fi aproape de cei ce se află pe patul de suferință și au nevoie de asistență religioasă, într-o rezervă la et.1, medicală 1, am găsit o bătrână care parcă era uitată de lume ba chiar și de personalul medical. M-am dus, am spovedit-o, am împărtășit-o și m-am îndreptat către alt salon. Nu am apucat să plec din spital și am aflat că bătrâna murise.

Ceea ce m-a impresionat este faptul că acea bătrână se afla în comă profundă de ceva vreme (aveam să aflu mai târziu acest fapt) iar în momentul când am ajuns în salon la dânsa, s-a ridicat în capul oaselor, a fost conștientă, s-a împărtășit, ba chiar îmi spusese că mă aștepta de câțva timp. D-na se numea Aderli Alexandra din București și avea 90 de ani.

Un alt caz care m-a impresionat este al unui prunc pe care l-am botezat de urgență, se născuse cu o malformație, nu respira singur, nu se mișca, căruia medicii nu i-au acordat multe șanse de supraviețuire. Ce m-a impresionat este faptul că în timpul slujbei toți membrii familiei care se aflau afară (în saloanele de la terapie intensivă nu se poate intra) s-au așezat în genunchi sub geamul maternității și s-au rugat pentru prunc. În momentul ungerii cu Sfântul Mir pruncul a deschis ochii și a început să-ți miște mânuțele. Acum acest copil, Gheorghe Alexandru Cristian are 6 ani și este un copil normal.

Sunt mulți prunci pe care i-am botezat și din voia lui Dumnezeu astăzi sunt copii normali, chiar dacă la naștere prezentau anumite malformații sau diverse probleme de sănătate, copii născuți înainte de termen, cum este cazul fetiței Dragnea Maria Valentina, pe care am botezat-o în urmă cu o săptămână, copil cărui medicii nu i-au dat nicio șansă, acum cu ajutorul lui Dumnezeu se va face mare.

Cazul care m-a impresionat cel mai tare este a domnului Roman Cristian din București care se afla internat la secția de cardiologie, în urma unui infarct miocardic. Dumnealui mi-a povestit că în tot timpul când era monitorizat la aparate nu a făcut altceva decât s-a rugat la Dumnezeu să-i ierte toate păcatele și i-a cerut să-i dea lacrimi de pocăință pentru toate câte făcuse. În salon cu dânsul mai era cineva internat pentru aceeași problemă medicală, numai că acela a hulit și a adus blasfemie lui Dumnezeu tot timpul. Acela s-a prăpădit până seara.

Minunea mare este cu acest om, care acum se spovedește și se împărtășește din 40 în 40 de zile, că la ultimul control medicii i-au spus că inima lui este ca unui om care nu avut niciodată un infarct.

Dumnezeu lucrează în viața noastră, pe căi nebănuite și nevăzute, cu condiția să I se ceară.

XXXI. Preot Stuparu Vasilică Alexandru
Institutul pentru Ocrotirea Mamei și Copilului „Alfred Rusescu” –
București

1. În vara anului 2008, în spital a fost adus un copil, fiind foarte bolnav. Stând de vorbă cu mama sa, care era foarte tânără, am aflat că era născut ca un copil sănătos. Apoi pe la vârsta de 7 luni, s-a întâmplat să aibă o răceală, cel puțin așa i-au spus doctorii, pe care a tratat-o în diferite feluri, dar de care nu a scăpat. Cu timpul aceasta a dus la complicații și ușor, ușor a început să se agraveze. Au ajuns la spital, dar cu tot efortul doctorilor, boala se agrava începând să cuprindă toate organele. Durerea mamei era cu atât mai mare cu cât avusese un copil sănătos, iar acum privea neputincioasă cum se stinge pe zi ce trece. Avea puțină credință și ușor am reușit să mă apropiu de ea și să-l împărtășim pe cel mic, fiind deja botezat. Cu cât starea medicală a copilului era tot mai rea, cu atât mai mult își puneam speranța în Dumnezeu și în rugăciunile, pe care le făceam. Doctorii și asistentele încercau să o liniștească spunându-i că: este tânără și dacă se întâmplă ca cel mic să moară, va putea să nască altul. Bineinteles aceasta nu prea o ajuta cu nimic, căci ea îl dorea sănătos pe acesta, pe care îl avea. Cu timpul a înțeles că tot ce i se întâmpla putea fi din cauza greșalelor, pe care le făcuse și s-a și hotărât să se spovedească ceea ce nu făcuse de mult timp, și care s-a și întâmplat. Cu toate rugăciunile către Dumnezeu copilul a murit. Dar mama a înțeles că viața ei trebuie să se schimbe și să se întoarcă către o viață creștină atât cât putea ea să o facă, căci numai în acest fel va putea trece și mai ușor peste suferința cauzată de pierderea copilului ei drag.

2. Alt caz s-a întâmplat în vara anului 2009. A fost adus la spital un copil, care se numea Ion. Avea 700 de grame, fiind născut prematur. Mama apucase să îl boteze, dar nu prea se gândea că o să trăiască. Femeie credincioasă, fiind ne-am rugat pentru Ion, l-am pomenit la Taina Sfântului Maslu și ușor, ușor a început să ia în greutate. După trei luni a plecat acasă împreună cu Ion, care avea 2 kg,, multumind lui Dumnezeu și doctorilor, căci fiul ei era sănătos.

3. În anul 2010, luna februarie, a fost internată în spital o fetiță nu părea că ar fi avut ceva foarte grav, dar stând de vorbă cu mama ei, am aflat că se numește Eva și că avea o boală metabolică. Nu a știut exact ce să spună pentru că nici doctorii nu puteau să îi dea un diagnostic clar. Până la vârsta de 6 luni nu prea a avut probleme, dar de atunci a aflat că este puțin epileptică. A făcut mici crize, dar și-a revenit. Acum a ajuns într-o stare mai gravă. Pentru a-i depista boala și a-i pune un diagnostic, doctorii au trimis analizele în Austria. Părinții asteaptă acum cu sufletul la gură rezultatele. Între timp Evei i-a fost afectat creierul și crizele le face tot mai des, iar mama ei și bunica privesc neputincioase la suferința copilei. Doctorii i-au spus că în cazul în care ar scăpa ar rămâne

toată viața în pat din cauza că și screeierul i-a fost afectat într-o proporție mare. Ne-am rugat pentru Eva și am făcut și Taina Sfântului Maslu. Dar nu numai pentru ea, ci și pentru părinți, care și-au pus acum toată nădejdea în Dumnezeu, și, dacă înainte se rugau ca să o vadă întreagă și sănătoasă, acum, stând de vorbă cu mama, rugăciunile ei s-au schimbat, pentru că se roagă, nu numai pentru Eva, ci și pentru ea. Pentru ea se roagă să o întărească Dumnezeu să suporte suferința ficei ei și să-i dea putere să meargă înainte în viață, să accepte toate, așa cum sunt.

4. Un alt caz, s-a petrecut la Spitalul de Urgenta Floresca, unde am supliniit timp de 6 luni, până când, s-a numit cineva în postul de preot, care rămăsese vacant. În Postul Mare al anului 2009, prin luna martie, fiind la capelă, tocmai ce terminasem de făcut slujba acatistului, a venit la mine o doamnă și m-a rugat dacă pot să îi fac o rugaciune soțului, care se afla la etajul 4. I-am răspuns că se poate și m-a rugat, dacă pot, să-l și împărtășesc, caci era grav bolnav. Am întrebat-o dacă Ion, căci așa se numea, merge la biserică și cât de des se spovedeste. Mi-a răspuns că merge aproape mereu la biserică și chiar are un duhovnic. Gândindu-mă că este pregătit și știe despre ce este vorba, fiind un om cu frica lui Dumnezeu, am mers împreună sus. Ajungând la Ion, l-am întrebat, dacă vrea să se spovedească și să se împărtășească. Cum nu prea reușea să vorbească din pricina bolii, a dat de înțeles că nu. Am rămas puțin surprins și i-am mai pus câteva întrebări să aflu, care ar fi cauza. Am aflat că părintele său duhovnic îi dăduse canon să nu se împărtășească. În zadar am încercat să-I explic că în situația în care se află, îi dau dezlegare pentru a se împărtăși, fiind în pericol de moarte. Am insistat 20 de minute explicându-I împreună cu familia, dar ne-am lovit de refuzul său categoric. Într-un final, am plecat fără să-l împărtășesc.

XXXII. Preot Chesaru Valentin

Maternitatea Filantropia - București

1. În primăvara anului 2009, într-o duminică, după săvârșirea Sfintei Liturghii, o doamnă m-a solicitat pentru o molitvă. Doamna Badea Aurelia Valentina (am păstrat legătura ulterior) dorea să aibă copii, dar nu putea duce sarcina până la termen. Pireduse deja două sarcini până la vârsta de 35 de ani. Primul copil a fost pierdut la 3 luni și jumătate și al doilea la 5 luni și jumătate. Între timp a devenit asistent maternal și a luat în grijă un băiețel de 3 ani. S-a atașat foarte mult de el și în discuții îl pomenea drept "copilul meu". Dumnezeu a binecuvântat-o cu un nou copil și acum, în luna a 5 de sarcină apăreau aceleași simptome, ca la celelate după sarcini pierdute. Femeia era disperată. A fost nevoită să stea mai mult în spital, așa că ne vedeam în mod frecvent la toate slubele. În restul timpului era nevoită să stea aproape imobilizată la pat

pentru a ține sarcina. Două luni mai târziu , după două serclaje, a născut un băiețel de aproape două kilograme, cu aproape două luni înainte de termen. A fost nevoită să mai stea în spital aproape o lună și jumătate, până când copilul a ajuns la greutatea de 2, 5 kilograme. Am avut bucuria să-i văd din nou la Sfânta Liturghie, peste aproape opt luni, când l-am împărtășit pe băiețelul nou născut.

2. În toamna anului 2009, după slujba Acatistului , o doamnă (Corina Maria Preda) a rămas să-mi vorbească: tocmai născuse o fetiță la șapte luni cu o greutate de 1,5 kilograme. Femeia a fost nevoită să stea foarte mult în spital , aproape două luni, deoarece copilul nu lua în greutate. În toată această vreme era nelipsită de la sfintele slujbe, niciodată singură. Întotdeauna aducea cu ea cel puțin o colegă de salon sau de palier. Ea însăși, nu participase multă vreme la viața Bisericii. Era necununată religios cu un bărbat de altă credință. În vremea patrecută în spital s-a spovedit (pentru prima dată în 13 ani) si la externare m-a asigurat că soțul se va boteza și se vor cununa religios în scurtă vreme.

3. După săvârșirea Sfintei Liturghii în duminica a doua din Postul Mare 2010, o femeie însărcinată a rămas în urma tuturor să-mi vorbească. Era însărcinată în luna a patra. Ea suferea de o mutație genetic ce se putea transmite copiilor. Riscul era de 50% și doar pentru copiii băieți. Doamna Iliana Popescu provenea dintr-o familie numeroasă (11 copii) și-și dorea din tot sufletul să aibă mai mulți copii. Acum 12 ani a născut o fetiță perfect sănătoasă, însă peste șase ani, al doilea copil, un băiat s-a născut cu distrofie muscular. Boala nu-I dădea șanse de supraviețuire. Copilul avea acum șase ani, dar vedeam în ochii mamei chinurile pe care le-a îndurat până acum. Dincolo de suferința zilnică, acum apăruse pericolul ca băiețelul să facă ciroză hepatică. Din păcate această a treia sarcină, tot un băiețel, după investivgații dădea semnele aceleiași boli. Femeia era foarte credincioasă, nu avortase niciodată , dar acum credința și nădejdea ei se clătinau. Era foarte tulburată, mai ales din cauza faptului că nu se putea ruga. Simțea că hotărârea ei de a întrerupe sarcina nu era și voia lui Dumnezeu. Mai mult decât atât , deși I se provocase avortul în urmă cu 4 zile, nu a apărut nici un efect. Am îndemnat-o să se roage cu nădejdea că Dumnezeu Îi va lumina calea. Am văzut-o plecând cu sufletul sfâșiat și cu umerii plecați ca și cum ar purta pe ei o cruce grea.

XXXIII. Preot Ciobotaru Emanuel Ștefan

Institutul Clinic Fundeni – București

1. « Aș începe prin a mă prezenta și aș vrea să vă zic că numele meu este Ionela Sardariu și am 26 de ani și această vârstă nu aș fi mai avut-o dacă nu mi s-ar fi acordat o a doua șansă la viață, șansa de care probabil puțini au parte, și pentru asta consider că Dumnezeu mă iubește mult.

Povestea mea începe cu aproape un an și jumătate în urmă, mai exact în vara anului 2008 când dintr-un om relativ sănătos, exceptând oboseala datorată rutinei zilnice în mai puțin de două luni nu mi se mai acordau de medicii Institutului Clinic Fundeni decât două luni de viață, asta înainte de operația de transplant hepatic care a survenit ulterior.

Și după cum vă ziceam la începutul lunii iulie 2008 ca urmare a unei stări de oboseală acută am efectuat un set de analize medicale generale din care au rezultat o insuficiență hepatică gravă, ceea ce a dus la o internare ulterioară la Institutul Matei Balș unde timp de o săptămână am urmat un tratament pentru a ieși din starea de insuficiență hepatică, totul petrecându-se sub atenta supraveghere a medicilor de acolo care au fost ca niște trimiși ai Domnului și m-au readus cât de cât pe linia de plutire. Acea săptămână petrecută acolo a fost destul de grea și am început să-mi dau seama mult mai mult de puterea credinței și cum poți într-un timp relativ scurt să devii dintr-un om sănătos un om cu grave probleme de sănătate. După această perioadă de o săptămână și în urma multiplelor investigații medicii de la Matei Balș au considerat că mai departe cazul meu nu este de competența lor și m-au retrimis la Institutul Clinic Fundeni unde am fost internată vreme de aproximativ 4 luni, adică din iulie până în octombrie 2008.

În tot acest timp alături de mine au fost părinții mei, fără de care nu știu dacă aș fi reușit să trec prin tot acest necaz sau cumpănă a vieții, fratele meu, prieteni, colegi și un prieten de nădejde care nu m-a părăsit nici o secundă, Dumnezeu..

Și aici a urmat o perioadă de investigații și analize în urma cărora mi s-a comunicat de medicul curant că singura mea șansă de a mă face bine și a supraviețui din punct de vedere medical este transplantul hepatic, deoarece boala avansase foarte rapid și ajunsese în stadiul de ciroza hepatică decompensată. Această veste a venit ca ceva neașteptat și de atunci am început să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat până atunci în viața mea și la oamenii dragi pe care îi iubesc și care mă iubesc și ei la

rândul lor, la părinții mei care erau în stare să facă orice posibil omenesc să mă salveze. Și în acele două luni dinaintea operației de transplant m-am apropiat mult mai mult de Dumnezeu și mi-am dat seama că nimic nu e posibil fără puterea lui Dumnezeu. Aș minți dacă nu aș recunoaște că uneori am avut și sentimente și simțiri contradictorii cu privire la boala mea...de ce tocmai eu m-am îmbolnăvit la o vârstă destul de tânără, la numai 25 de ani, de ce trebuie să sufăr atât, pentru că boala a adus atâta durere trupească cât și sufletească. Și pentru a-mi limpezi atât mintea cât și sufletul și a-mi regăsi liniștea sufletească alături de mine l-am avut pe duhovnicul meu părintele Ștefan de la biserică Sfinții doctori Cozma și Damian situată în incinta spitalului Clinic Fundeni.

Această boală care s-a abătut asupra mea și implicit și a familiei mele a avut și o parte bună, a reușit să ne apropie atât pe mine cât și pe părinții mei mult mai mult de Dumnezeu și să ne dăm seama că nimic nu e posibil fără Dumnezeu și nimic nu se petrece fără voia Lui.

Perioada dinaintea operației de transplant a fost destul de grea din toate punctele de vedere. Aveam uneori momente când îmi doream ca totul să se termine mai repede pentru că durerile deveneau din ce în ce mai intense, cu toate că operația ce urma să se efectueze nu era deloc una ușoară.

În tot acest timp părinții mei au fost alături de mine și toți cei dragi care m-au susținut, încurajat și așa am reușit să depășesc această cumpănă din viața mea care s-a petrecut oarecum cu o anumită semnificație, adică la vârsta de 25 de ani, ce reprezintă un sfert de secol.

Și revenind la gândurile care îmi treceau adesea prin minte referitoare la boala care îmi pătrunsese în viață îmi amenința viitorul, adică chiar posibilitatea de a nu mai scăpa cu viață dacă în decurs de maxim 2 luni nu apărea un ficat compatibil cu grupa mea de sânge care să înlocuiască ficatul bolnav, datorită sfaturilor înțelepte ale duhovnicului meu mi-am dat seama că Dumnezeu m-a ales pe mine pentru a trece prin suferința asta pentru că Dumnezeu alege întotdeauna oamenii puternici care sunt capabili să treacă prin momente așa dificile și că suntem niște aleși ai Domnului și așa am început să lupt pentru a mă face bine și a-mi continua misiunea mea pe această lume, pentru că Dumnezeu mai are planuri cu mine.

În ziua de 10 septembrie 2008 a fost ziua în care medicii sub atenta supraveghere a lui Dumnezeu vreme de 8 ore au realizat operația care m-a readus la viață și mi-a redat o a doua șansă. Aș putea zice că și acum mă muștră un pic conștiința la faptul că genul acesta de operație de transplant hepatic cu ficat întreg de la donator în moarte cerebrală

presupune că în schimbul vieții tale o altă viață să se stingă și să provoace suferință familiei îndurerate, este un pic împotriva firii cât fericirea și șansa unuia să depindă de neșansa și viața altuia, dar gândesc că așa a fost voia Celui de Sus. Și cum ziceam în 10 septembrie s-a realizat minunea de a mă naște pentru a doua oară. Sincer nu aș fi vrut să fiu în locul părinților mei în aceste 8 ore cât a durat operația .

Perioada de recuperare de două luni care a urmat a fost și grea și frumoasă, aș putea zice că am învățat să merg din nou, am descoperit bucuria de a mă revedea cu cei dragi, de a aprecia mai mult pe cei de lângă mine și de a mă bucura de fiecare zi din viață, de a vedea frumusețea fiecărei zile și unicitatea ei.

Aș vrea să multumesc tuturor celor care au fost aături de mine, chiar și de la distanță, chiar și cu un sfat sau telefon, și mă consider o persoană iubită de Dumnezeu care m-a salvat pentru a-mi continua menirea mea pe această lume.

Acum mă rog în fiecare seară ca sufletul celei care a trebuit să « cedeze » în favoarea mea să fie în Ceruri cu îngerii și ca părinții ei să aibă alinare și să regăsească calea către Tine.

Aș vrea să mă bucur în pace și liniște de noua viață ce mi-a fost adusă în dar și să mă rog pentru sănătatea tuturor medicilor care m-au îngrijit și părinților mei care au vegheat la patul meu și acum se bucură de mine.

Dumnezeu să ne binecuvinteze pe toți !"

2. "Mă numesc Maria Mitoiu, sunt din București și de 3 ani sunt fericita mămică a unei frumoase fetițe, Maria Larisa. Ea a apărut în viața mea după mulți ani și multe încercări dureroase de a avea copii . Prima sarcină am pierdut-o în anul 2000, la 7 luni în urma puseelor de tensiune arterială mare 260 / 180 mm Hg. Totul a culminat cu o criză de preeclampsie punându-mi viața în pericol. Medicii au decis să îmi facă operație de cezariană pentru a-mi salva viața. După 3 ani acest eveniment nefericit s-a repetat și am pierdut o sarcină de 5 luni. De data aceasta a apărut o complicație în urma căreia era să mor pe masa de operație din cauza hemoragiei, dar Maica Domnului a făcut o mare minune cu mine salvându-mi viața .

În 2006 am rămas din nou însărcinată, dar nu a mai fost un motiv de bucurie, ci un motiv de teamă și panică, însă Maica Domnului a făcut din nou o minune cu mine sunându-mă părintele Dimitrio de la Sfântul Munte Athos, care m-a încurajat și mi-a spus că rugându-ne împreună Maica Domnului și la Domnul nostru Iisus Hristos voi reuși să am un copil. Cu ajutorul Maicii Mina am ajuns la un medic cu suflet și frică de

Dumnezeu, care m-a supravegheat și m-a trimis și la alte investigații. Așa am ajuns la domnul doctor Voiculescu de la Institutul Fundeni, care m-a tratat pe timpul sarcinii ținând hipertensiunea sub control. Cu ajutorul Maicii, pe 19 Februarie, am născut o fetiță sănătoasă pe care am botezat-o Maria. Bucuria a fost de scurtă durată, pentru că după un an și șapte luni, am început să mă simt rău, cu stări de vomă, oboseală, edeme, abdomen mărit în volum. M-a dus din nou la un control la domnul doctor Voiculescu și am primit cea mai cumplită veste că sufăr de insuficiență renală acută și că am nevoie de dializă. Am făcut șase luni de dializă, aveam nevoie de un transplant renal, dar nimeni din familia mea nu avea aceeași grupă de sânge cu mine. Am avut șansa de a merge la Cluj unde am găsit un donator compatibil, dar eu aveam anticorpi activi 80 % și riscam ca organismul meu să respingă rinichiul transplantat. Practic nu mai aveam nici o șansă să găsec pe cineva compatibil cu mine. Când credeam că totul era pierdut, Dumnezeu nu m-a lăsat și a făcut din nou o minune cu mine. Fratele meu până la 40 de ani a știut că are grupa de sânge AII. Mănat de Dumnezeu el s-a dus și a repetat analizele, și spre mirarea noastră avea aceeași grupă de sânge cu mine OI, dar asta nu era suficient, deoarece trebuia să facem teste de compatibilitate la Institutul Hematologic. Atunci Maica Domnului mi-a arătat puterea sa și a făcut ca noi să fim compatibili 100%, lucru acesta întâmplându-se foarte rar, doar la gemenii uniuterin, fratele meu fiind cu 4 ani mai mare decât mine. Până și medicii sau mirat de ceea ce a făcut Dumnezeu și Maica Domnului pentru a-mi salva viața.

L-am cunoscut pe domnul profesor Sinescu, om cu frica lui Dumnezeu, care pe 13 Martie 2009, m-a operat și mi-a făcut transplantul renal, de care depindea viața mea. M-am născut a doua oară, fratele meu se simte foarte bine, muncește, întreține o familie este un om normal.

XXXIV. Preot Frîncu Dragos Eugen **Spitalul Sfântul Luca - București**

1. Anul 1997 ,anul construcției paraclisului, care poartă hramul *Adormirea Maicii Domnului și Cuviosul Teodosie cel Mare* din incinta Spitalului *Sfântul Luca* .Bătrînii și bolnavii acestui centru medico - social au pentru prima dată posibilitatea să se roage și să și petreacă sărbătorile în Sfântă Biserică .Ne aflam în ziua de vineri, ziua punerii în mormînt a Domnului Nostru Iisus Hristos, iar credincioșii, conform obiceiului nostru creștin, treceau pe sub sfântul epitaf .Printre cei vîrstnici, se aflau însă și prunci însoțiți de părinții lor. O copilă de numai 4 anișori, suferind de handicap

locomotor era ajutată de tatăl său să poată trece pe sub sfântul epitafor, iar în momentul săvârșirii celei de a treia trecere spre, uimirea părinților copila, se ridică și face primii ei pași spre icoana Maicii Domnului în interiorul bisericii .

2. La începutul slujirii ca preot în paraclisul spitalului am remarcat o copilă în vîrstă de numai cîțiva anișori, care suferea de handicap al vorbirii, iar nivelul de pricepere a lucrurilor și îndemnare, nu dădea roade. Neîncetat a fost prezentă, în decursul acestor ani , (chiar și în momentul relatării acestei minuni), la taina Sfântului Maslu, precum și la Sfânta Liturghie. Astăzi, ea se face auzită de toți cei prezenți în timpul slujbei, iar roadele priceperii sale sunt remarcate, atît de noi cei de la biserică, cît și de cei de la fundația ATELIERE PROTEJATE , cei ce susțin un proiect amplu de încadrare în societate a persoanelor cu handicap - numele ei este Roxana.

3. Anul 2008 , pe secția de oncologie se afla un cetățean înalt și voinic cu o aliura de sportiv, însă doborât de această boală greu de învins, de cele mai multe ori , cancerul. Boala îl epuizase, însă rămas singur cu el în salon, am reușit să avem o convorbire duhovnicească urmată de Taina Mărturisirii și apoi de Sfânta Împărtășanie. Din sumara cunoaștere aflasem că domnul Costică Marian fusese ciclist de performanță și își dorea să trăiască pentru a fi sigur că lucrurile, pe care le începuse trebuiau să fie și terminate. După cîteva zile am revenit la salon pentru a mai discuta cu dînsul și am hotărît să săvîrșim și Taina Sfîntului Maslu. Nu a trecut mult timp de la cele săvîrșite și într o zi de duminică, recunoscînd silueta impunătoare a domnului Marian , am fost surprins să l văd participînd la Sfînta Liturghie. Trupul se întărea și sufletul îl împingea tot mai des la biserică. Spre uimirea tuturor, după externare, domnul Costică Marian, se deplasa din cartierul Drumul Taberei pînă în Berceni pe șaua, care îl purtase de multe ori spre victorie.

1 Martie 2010

Coordonator,

Preot Ic. Stavr. Horia Nicolae Prioteasa